

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se
NR 51, ÅRGÅNG 13
HÖSTEN 2024 (75 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog
Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 549 48 Skövde
Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com
Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt femtioförsta nummer. Detta publiceras söndagen den 22 september, dagen för höstdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande nummer, julnumret, skall utkomma lördagen den 21 december, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I föreliggande höstnummer fortsätter vi våra båda översättningar, *Mästarna och vägen* av C.W. Leadbeater och *Lärjungaskap i den nya tidsåldern, volym två* av Alice A. Bailey och D.K. Vad gäller den sistnämnda översättningen är nu den första av bokens fyra huvudsakliga avdelningar, *Tal till lärjungar*, nu fullbordad och publicerad i sammanhållet skick på annat ställe av denna hemsida, hylozoik.se, nämligen under rubriken LÄRJUNGASKAP I DEN NYA TIDSÅLDERN, VOLYM TVÅ, AV ALICE A. BAILEY.

Sist i detta höstnummer kommer den sedvanliga litteraturbilagan.

Vi har glädjen meddela att vi under denna sommar blivit vänligt ihåkomna med fyra särskilt stora donationer, alla fyra från generösa givare, som i många år varit trogna vänner av hylozoiken. Icke bara dessa fyra utan även alla andra, som finansiellt stöder oss, vill vi tacka, icke så mycket med ord som med handling: fortsatta, förnyade ansträngningar med att sprida esoteriken i allmänhet och hylozoiken i synnerhet.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Samarbetet med vår amerikanske broder Antonio Rodríguez i att revidera och korrigera existerande spanska översättningar av Laurencys verk fortsätter oförminskat. Enligt uppgjord plan publiceras dessa reviderade texter på hemsidorna först när hela arbetet är avslutat; tidpunkten härför kan ännu ej anges.

Vår kära Irmeli har till sitt finska modersmål översatt en uppsats ingående i Laurencys *Livskunskap Två: Aineaspekti (Materieaspekten)*. Den nämnda texten finns nu publicerad på Förlagsstiftelsens officiella hemsida, www.laurency.com, i dennas finska avdelning.

En italiensk broder, R.Z., har anmält sig för tjänande och redan börjat arbeta med att översätta boken *Förklaringen* till sitt modersmål. *La spiegazione* är den italienska översättningens titel, och de två första avdelningarna av bokens tolv avdelningar är redan publicerade på vår hemsida hylozoik.se, i dess italienska avdelning.

Nyheter från föreningen *Kunskap för människans harmoniska utveckling*

Föreningen har glädjen att meddela, att samtliga delar i serien intervjuer med Lars Adelskog numera har undertexter på såväl svenska som engelska. Intervjuerna finns publicerade på

Odysee: <https://odysee.com/@kunskapformanniskansharmoniska:e?view=home> och

YouTube: <https://www.youtube.com/@kunskapformanniskansharmoniska>

DEL III

DE STORA INVIGNINGARNA

SJUNDE KAPITLET DEN FÖRSTA INVIGNINGEN

DEN ENDE INVIGAREN

När de flesta studerande tänker på invigning, föreställer de sig den vanligen såsom något som de en gång själva skall nå fram till. De tänker på den invigde såsom en som i jämförelse med genomsnittsmänniskan nått en mycket hög grad av utveckling och blivit en stor och strålande gestalt. Detta är sant, men det är lättare att förstå hela saken, om vi söker betrakta den ur en högre synvinkel. Invigningens betydelse ligger icke i individens upphöjelse utan i att han nu avgjort blivit ett med ett stort andligt Brödraskap, de Heligas Samfund, som det så vackert benämnes inom den kristna kyrkan, ehuru det icke är många, som fäster sig vid dessa ords verkliga betydelse.

Det är lättare att fatta den vidunderliga verklighet som ligger bakom invigningen i Brödraskapet, sedan man studerat denna boks senare kapitel, vilka behandlar den esoteriska Hierarkins organisation och Mästarnas arbete. Kandidaten har nu blivit mer än en individ, ty han är hädanefter en del av en oerhörd kraft. På varje planet har Sollogos en Representant, verkande såsom Hans Vicekonung. På vår planet är Världens Herre den titel, som givits Innehavaren av detta stora ämbete. Han är Brödraskapets chef, och detta Brödraskap är ej endast en samling av individer, som var och en har sina plikter att sköta. Det är dessutom en ofantlig enhet – ett fullkomligt smidigt redskap i Herrens hand, ett mäktigt vapen, som Han kan bruka. Enligt en underbar plan, som övergår vår fattningsförmåga, blir den Ende, efter att ha blivit många, nu åter En. Icke så, som skulle någon enda enhet förlora det allra minsta av sin individualitet eller enskilda förmåga, utan så att han dessutom får något som är tusen gånger större: han blir en del av Herren, en del av den kropp Han bär, av det vapen Han brukar, det instrument, varpå Han spelar, det redskap, varmed Han utför Sitt arbete.

I hela världen finns det endast en Invigare, men vid den första och andra invigningen kan Han bemyndiga någon annan adept att utföra ceremonierna å Hans vägnar, ehuru även då denne officiant i det avgörande ögonblicket, då graden förlänas, vänder sig till Herren och åkallar Honom. Detta är ett mycket underbart ögonblick i aspirantens andliga liv, såsom Mästaren Kuthumi förklarade, då han för ej så länge sedan antog en lärjunge. Han sade till honom:

”Då du nu nått det närmaste målet för din strävan, vill jag på samma gång råda dig att ägna din uppmärksamhet åt de ännu mycket större fordringarna för nästa steg. Det du nu har att bereda dig för – ’ingåendet i strömmen’, som av de kristna kallas frälsningen – är den mest betydelsefulla punkten i den långa räckan av dina jordeliv, själva kulmen på sjuhundra liv. För många tidsåldrar sedan inträdde du genom individualiseringen i människosläktet. I en, såsom jag hoppas, ej avlägsen framtid lämnar du det genom dörren till adeptskapet och blir en övermänniska. Mellan dessa två ytterligheter finns ingen tilldragelse av större betydelse än den invigning du nu bör eftersträva. Den gör dig icke blott för evigt säkerställd, utan ger dig också tillträde till det Brödraskap som existerar från evighet till evighet – det Brödraskap som hjälper världen.

Tänk dig då med vilken stor omsorg en sådan underbar händelse måste förberedas. Jag vill att du ständigt behåller dess härlighet och skönhet i tankarna, att du lever i ljuset av dess ideal. Din kropp är ung för en sådan väldig påfrestning, men det är ett sällsynt och ärofullt tillfälle som erbjudes dig. Jag vill att du utnyttjar det till fullo.”

BRÖDRASKAPET

När ett jag invigs, blir det en del av den tätast förenade organisationen i världen, ett med det Stora Vita Brödraskapets stora hav av medvetande. Det dröjer länge, innan den nyinvigde blir i stånd att fatta allt som denna förening innebär, och han måste intränga långt in i helgedomen för att inse det nära sambandet och hur stort detta Konungens eget medvetande är, som alla bröderna i viss mån delar med Honom. Det är ofattligt och outsägligt här nere – något så metafysiskt och subtilt att det ej kan uttryckas i ord, men icke desto mindre en underbar verklighet, något så verkligt att, när vi börjar fatta det, allt annat synes överkligt.

Vi har sett att den antagne lärjungen kan lägga sin tanke bredvid Mästarens. På samma sätt kan den invigde lägga sin tanke bredvid Brödraskapets och av detta oerhörda medvetande draga till sig precis så mycket, som han på sin nivå är i stånd till att uppfatta. Allteftersom han drar det till sig, skall han även kunna taga emot mera av det och skall hans eget medvetande vidgas, så att något sådant som trångsynthet blir omöjligt för honom. Och liksom den antagne lärjungen måste akta sig för att vålla störningar i Mästarens lägre höljen, så att han icke blir ett hinder för fullkomligheten i Hans arbete, så får en medlem av Brödraskapet aldrig införa någon dissonans i detta väldiga medvetande, som arbetar såsom ett helt.

Han måste minnas att hela Brödraskapet ingalunda utför samma arbete som våra Mästare. Många av Dem är sysselsatta med arbete, som fordrar den yttersta koncentration och den fullkomligaste stillhet, och om någon av de yngre medlemmarna understundom glömde sitt höga kall och läte en krusning av förargelse störa Brödraskapet, skulle det inverka på dessa Störres arbete. Våra egna Mästare skulle måhända ha överseende i ett dylikt fall och vara villiga att någon gång underkasta sig dylika störningar för den framtids skull, då den nya medlemmen skall utnyttja Brödraskapets krafter till verkligt stora värv. Men vi kan gott förstå att De som icke har något som helst att göra med skolningen av individer, skulle säga: ”Vi störs i vårt arbete, och det är bättre, att de, vilkas personligheter är så omogna, stannar utanför.” De skulle säga att ingenting därmed vore förlorat, då det går lika bra att göra framsteg utanför Brödraskapet och att lärjungarna därför kan fortsätta med att växa sig bättre och starkare och visare, innan de når invigningen.

Så underbar är utvidgningen av den invigdes medvetande att det är fullkomligt på sin plats att kalla förändringen en ”ny födelse”. Han börjar ”liksom ett litet barn” ett nytt liv, Kristuslivet; och Kristus, det intuitionala eller buddhiska medvetandet föds i hans hjärta. Han har nu också makt att utdela Brödraskapets välsignelse – en oerhörd och överväldigande kraft, som han kan ge eller sända till vem han vill, allt eftersom han finner lämpligt eller gagneligt. Brödraskapets kraft strömmar genom honom just så mycket som han vill låta den göra det. Honom tillkommer det att bruka denna kraft och att minnas att på honom vilar hela ansvaret för att leda den till det mål han vill välja. Den välsignelse, som ges av Officianten vid invigningen, innebär detta: ”Jag välsignar dig, jag utgjuter min kraft och välsignelse i dig. Se till att du i din tur oavlåtligen utsänder denna välsignelse till andra!”

Ju starkare tillit den nyinvigde äger, desto större kraft strömmar genom honom. Om han känner den minsta tvekan eller tyngs av ansvaret att låta en så mäktig kraft strömma genom sig, så är han icke i stånd till att fullt använda den underbara gåvan. Men om han äger egenskapen *shraddhā* – fullkomlig tillit till sin Mästare och till Brödraskapet – och en ytterlig visshet om att, emedan han är ett med Dem, allt är möjligt för honom, så kan han gå genom världen som en förkroppsligad ljustets ängel, som sprider glädje och välsignelse på sin väg.

Det Stora Vita Brödraskapets medvetande är något outsägligt underbart. Det liknar en stilla, skimrande, stor ocean, en sådan underbar enhet att den minsta förnimmelse ögonblickligen uppfattas av alla som ingår däri, och likväl förefaller det varje medlem, som vore det absolut hans eget individuella medvetande, ehuru med en styrka och kraft och visdom bakom, som intet isolerat mänskligt medvetande någonsin kan äga. Detta hav av gemensam medvetenhet som Brödraskapet äger är något så storslaget, så underbart att det i hela världen icke finns något som

liknar det. Även de som tillhör Brödraskapet i kraft av att ha genomgått den första stora invigningen kan fånga endast glimtar av det, kan minnas endast litet av det här och där. Det kan fullt uppfattas först i den nirvaniska världen, vari Brödraskapet främst uppehåller sig, ehuru det i någon mån yttrar sig även i lägre världar, fysiska världen inräknad.

Liksom Mästarens lärjungar alla är ett med Honom, så är hela Brödraskapet ett med sin Herre. Medlemmarna kan utan hinder sinsemellan dryfta någon sak, men dock är det, som om olika aspekter av något visade sig för samma medvetande och av detta medvetande vägdes mot varandra. Men hela tiden känner man närvaron av en utsäglig och nästan förskräckande sinnesfrid, en visshet, vilken ingenting kan störa. Och trots allt detta är varje förslag välkommet. Det förefaller i själva verket, som om hela Brödraskapet ivrigt vore på sin vakt för att taga emot varje enskild individs inlägg i frågan. Det finns ingenting här nere, som detta medvetande fullkomligt kan jämföras med. Att nå det är att komma i beröring med något nytt och ovanligt, men utsägligt underbart och skönt, något som ej är i behov av vittnesbörd eller jämförelse, utan som bevisar sig tillhöra en högre och okänd värld.

Ehuru individualiteterna på ett så underbart sätt smälter tillsammans här, är de likväl samtidigt skarpt åtskilda, ty för varje viktigare beslut fordras varje Broders bifall. Konungens myndighet är absolut, men Han för med Sig Sin talrika rådsförsamling och är i varje ögonblick villig att taga i övervägande vad helst någon av dess medlemmar kan ha att andraga. Men denna stora styrelse är ytterligt olik varje parlament här på jorden. De som står över de andra i ledarställning, har icke valts eller tillsatts av någon partiorganisation. De innehar sina befattningar, emedan de vunnit dem – vunnit dem genom högre utveckling och större visdom. Ingen sätter i fråga sin överordnades beslut, ty han vet att denne verkligen är honom överlägsen – att han har större insikt och fullkomligare förmåga att avgöra. Det är icke, och kan icke vara, den minsta tillstymmelse till tvång för dessa övermänniskor att tänka eller handla på samma sätt. Likväl har de en så fullkomlig tillit till sin mäktiga organisation att det är otänkbart att de i längden skulle vara av olika åsikt. Det är endast inom ett sådant Brödraskap, under en sådan Konung, som vi helt kan fatta den vackra ordalydelsen i en av den engelska kyrkans böner: ”I Hans tjänst råder fullkomlig frihet.”

MISSLYCKANDEN

Inom en dylik organisation borde det förvisso icke finnas någon möjlighet till misslyckande eller obehag av vad slag det vara må. Och likväl, emedan mänskligheten är svag och emedan icke alla medlemmar av detta stora Brödraskap ännu är övermänniskor, inträffar understundom ett misslyckande, ehuru det är mycket sällsynt. ”Stora ryggar tillbaka, rent av på tröskeln, ur stånd att bära tyngden av sitt ansvar, oförmögna att gå vidare”, som det sägs i *Ljus på vägen*, och endast adeptskapets uppnående tillförsäkrar fullkomlig trygghet. Invigaren säger till kandidaten att han nu, när han inträtt i strömmen, är räddad för evigt; men även om så är, är det likväl möjligt för honom att på ett högst betänkligt sätt fördröja sin utveckling, om han ger vika för någon av de frestelser som ännu möter honom på hans väg. Att vara räddad för evigt anses vanligen beteckna vissheten att få gå vidare med den nuvarande livsvågen – att icke lämnas kvar på den ”domedag” som kommer i femte rundens mitt, när Kristus, som nedstigit i fysiska materien, avgör vilka själar som kan och vilka som icke kan föras vidare till slutmålet i denna planetkedja. Det finns ingen evig fördömelse, den är, som Kristus säger, endast eonisk. Det finns människor, som ej kan fortsätta i denna tidsålder eller detta system, men de får fortsätta i nästa, alldeles liksom ett skolbarn, som icke kan följa med i sin klass, får sitta kvar ett år och då troligen blir bland de främsta i sin nya klass.

När något så sorgligt och förskräckligt inträffar att en av de invigda på ett eller annat sätt sviker, genomlas hela detta vittomfattande medvetande av en häftig smärta, ty att skilja en av bröderna från de andra är alldeles som en kirurgisk operation, varunder alla lider. Endast med den djupaste beklagan avskiljer Brödraskapet en medlem från sig självt, och även när det gör

detta, blir den felande brodern icke slutgiltigt utesluten, hur långt han än förrirat sig. Han kommer att återföras någon gång, på något sätt, någonstans. Det finns en länk, som icke kan brytas, men föga är oss bekant om de svåra vägar av prövningar och lidande han måste vandra, innan han ånyo kan förenas med de övriga.

Tystnadens röst förblir inom honom, och även om han alldeles lämnar vägen, skall den likväl en dag åter ljuda och slita sönder honom och skilja hans lidelser från hans gudomliga möjligheter. Då skall han, med smärta och förtvivlans rop av hans övergivna lägre jag, vända åter. *Ljus på vägen.*

Andra finns, som avfaller för blott en kort tid, genom något sådant känsloutbrott, som är alldeles omöjligt för Brödraskapet att utstå. Liksom en Mästare kan låta en tillfällig slöja falla mellan Sig Själv och en felande lärjunge, så kan Brödraskapet då finna det nödvändigt att göra ett slags omhölje runt den av Dess medlemmar som svikit Det. Brödraskapets hela kraft riktas på den svikande, så att De om möjligt kan hindra honom att överskrida gränsen. Men trots all den kraft, karmas lag tillåter Brödraskapet att bruka, sker ibland att den felande medlemmen vägrar att uppge sin futtiga personliga föreställning om att ha sårats eller förolämpats eller vad det nu kan vara. Då måste Brödraskapet låta omhöljet bestå för en tid, tills han förstått bättre.

EN REDOGÖRELSE FÖR EN FÖRSTA INVIGNING

Då Wesakhögtiden detta år (1915) inföll den 29 maj på morgonen, valdes natten till den 28 maj för kandidatens invigning, och vi tillsades alla att hålla oss redo. I detta fall var Herren Maitreya Invigare och ägde ceremonin följaktligen rum i Hans trädgård. När Mästaren Morya eller Mästaren Kuthumi utför akten, hålls den vanligen i det gamla klipptemplet, vars ingång är i närheten av den bro som leder över floden mellan Deras bostäder. Många Adepter närvarade, i själva verket alla, vilkas namn är oss bekanta. Den härliga trädgården stod i sitt flor, rhododendronbuskarna stod fulla av karmosinröda blommor och luften doftade av tidiga rosor. Herren Maitreya satt på Sin vanliga plats på den marmorbänk, som går runt det stora trädet framför Hans hus, och Mästarna grupperade Sig i en halvcirkel till höger och vänster om Honom på säten, som ställts fram för Dem på den grästerrass, varifrån ett par trappsteg leder upp till marmorbänken. Men också Herren Vaivasvata Manu och Maha-Chohanen satt på marmorbänken, en på var sin sida om den särskilt uppförda, snidade tron, som står vänd precis mot söder och kallas Dakshinamūrtis tron.

Kandidaten, tillika med den Mästare som presenterade honom, stod på nästa avsats av terrassen vid Herrens fötter, och bakom och under Dem befann sig andra, invigda och oinvigda lärjungar jämte en del privilegierade åskådare, som tillåtits att åse en god del av ceremonin, ehuru vid vissa tillfällen en slöja av gyllene ljus dolde de centrala gestalternas förehavanden för dem. Kandidaten var, såsom alltid är fallet, iklädd en böljande vit linnedräkt, medan Mästarna till större delen var klädda i vitt siden med breda bårder i magnifikt guldbroderi.

En stor skara änglar svävade över gruppen och fyllde luften med ett svagt, melodiskt välljud, som på något egendomligt, subtilt sätt tycktes locka fram ur kandidatens eget ackord en mycket invecklad tonvävnad, som gav uttryck åt hans egenskaper och möjligheter. Detta fortgick under hela ceremonin och bildade ett behagligt underlag till allt som yttrades och verkade icke mera störande än flodens milda brus inverkar störande på fågelsången. Vid vissa ställen i ritualen svällde denna musik ut i en triumferande fanfar. Musiken gjorde luften tonande – och de talandes röster berikades i stället för att uppslukas därav. I varje särskilt fall grundas denna musik på kandidatens särskilda ackord, varpå den bygger variationer och fugor, vilka på ett för oss härnere ofattbart sätt uttrycker allt han är och allt han skall bliva.

Mitt på skådeplatsen stod kandidaten mellan den som föreslagit honom och den som biträdde förslaget. Han fördes fram av sin egen Mästare, Kuthumi, och Mästaren Jesus var den biträdande. Herren Maitreya log, när Han framställde ritualens inledande fråga:

”Vem är det, du här för fram till mig?”

Vår Mästare gav det vanliga svaret:

”Det är en kandidat, som söker inträde i det stora Brödraskapet.”

Sedan kom nästa fråga: ”Intygar du att han är värdig att inträda?”

Och det vanliga svaret:

”Det gör jag.”

”Vill du åtaga dig att leda hans steg längs den väg, på vilken han önskar inträda?”

Och den som föreslagit honom svarade:

”Det vill jag.”

”Våra regler stadgar att två av de högre Bröderna går i god för varje kandidat. Är någon annan Broder villig att understödja denna ansökan?”

Då yttrade sig den biträdande för första gången. Han sade:

”Jag är villig därtill.”

Invigaren frågade:

”Om större krafter skulle givas honom, är du då övertygad om att dessa kommer att användas till det stora Arbetets främjande?”

Och Mästaren Kuthumi svarade:

”Denne kandidats liv har varit kort denna gång. Men redan talar många goda verk till hans förmån, och han börjar att utföra vårt arbete i världen. Även under sitt liv i Grekland gjorde han mycket för att sprida min filosofi och förbättra det land, vari han levde.”

Och Mästaren Jesus tillade:

”Under två mycket inflytelserika liv utförde han tåligt mitt arbete. Under sitt liv som härskare rättade han det orätta och formade sitt liv efter höga ideal. I sin inkarnation som munk spred han min lära om kärlek, renhet och frihet från världslighet. Av dessa skäl står jag nu vid hans sida.”

Då sade Herren, i det han log mot gossen:

”Denne kandidats kropp är den yngsta, som någonsin förts fram till Oss för att hedras med att upptagas i Brödraskapet. Är någon medlem av vårt Brödraskap, vilken ännu lever i den yttre världen, redo att å Våra vägnar giva honom den hjälp och de råd som hans unga fysiska kropp kan vara i behov av?”

Sirius framträdde då ur en grupp lärjungar, som stod bakom, och sade:

”Herre, för såvitt som jag är i stånd till det, och så länge jag är i närheten av hans kropp, vill jag mycket gärna göra allt vad jag möjligen kan för honom.”

Då sade Herren:

”Är ditt hjärta så uppfyllt av sann broderlig kärlek till denna unga kandidat, att du kan giva honom den hjälp han bör få?”

Sirius svarade: ”Det är så.”

Herren talade för första gången direkt till kandidaten:

”Älskar du å din sida denne broder så mycket att du är villig att låta honom hjälpa dig, när det är nödvändigt?”

Och den unge mannen svarade:

”Det gör jag förvisso av allt mitt hjärta, ty utan honom kunde jag icke ha stått här.”

Herren böjde allvarligt på huvudet, och Mästarna sköt fram kandidaten, så att han stod framför Invigaren. Herren fäste blicken på honom och sade:

”Önskar du att förenas med det Brödraskap som äger bestånd från evighet till evighet?”

Ynglingen svarade: ”Det gör jag, Herre, om du anser, att det är lämpligt, medan min kropp ännu är så ung.”

Invigaren frågade:

”Känner du detta Brödraskaps ändamål?”

Kandidaten svarade att dess mål är att göra Guds vilja genom att utföra Hans plan, som är utveckling.

Då sade Herren:

”Vill du förbinda dig till att från denna stund ägna hela ditt liv och all din kraft åt detta arbete, att helt och hållet glömma dig själv för världens bästa och göra hela ditt liv till kärlek, såsom Han är alltigenom kärlek?”

Och han svarade:

”Jag vill sträva att göra detta av all min kraft med min Mästares hjälp.”

”Lovar du att hålla de ting hemliga som du blir tillsagd att förtiga?”

Och han sade: ”Det lovar jag.”

De vanliga frågorna till kunskapen om emotionalvärlden och arbetet i denna ställdes sedan till kandidaten. Många emotionala föremål visades honom, och han fick säga Invigaren vad det var. Han fick visa att han kunde skilja mellan en levande och en död människas emotionalkropp, mellan en verklig människa och hennes tankebild och därtill mellan en noggrant imiterad och en verklig Mästare. Därefter visade Invigaren honom många emotionala fall och frågade hur han i vart och ett av dem skulle göra för att bringa hjälp, och han svarade efter bästa förmåga. Till slut log Herren och sade att svaren var mycket tillfredsställande.

Invigaren höll sedan Sitt förmaningstal – ett synnerligen vackert och högtidligt anförande – som till en del alltid är av samma innehåll, ehuru man vanligen tillägger något personligt för varje kandidat. Detta tal förklarar Brödraskapets arbete i världen och det ansvar som vilar på envar medlem, ty envar måste bära sin del av världens stora sorgebörd. Envar måste vara redo att stå till tjänst både med råd och dåd, ty det är ett Brödraskap, som arbetar under en Lag och ett Överhuvud, och varje Broder har privilegiet att ställa den lokala kunskap eller särskilda förmåga han möjligen äger till Brödraskapets förfogande att användas på något av Dess arbetsområden till människosläktets förkovran. Ehuru Konungens makt är absolut, fattas aldrig något viktigt beslut utan att även Brödraskapets yngste medlem ger sitt bifall. Var och en är Brödraskapets representant, i vilken del av världen han än må vara, och var och en förbinder sig att stå till Brödraskapets tjänst, att bege sig varthelst han sändes, att arbeta på vad sätt som än fordras. Samtidigt som yngre medlemmar helt naturligt visar sina överordnade obetingad lydnad, kan de likväl vara till hjälp genom sin lokalkännedom, och det står dem alltid fritt att föreslå sådant som de tror kunna vara till nytta.

Lydelsen av de ord som brukas vid invigningen har förblivit oförändrad genom tiderna, och dock har den en viss elasticitet. Invigarens förmaning till kandidaten är alltid densamma, vad den första delen beträffar, men nästan undantagslöst finns det en andra och personligare del, som huvudsakligen består i råd till just den kandidat, som inviges. Detta kallas vanligen talets privata del. Jag har också varit med om tillfällen, då en bild av kandidatens värsta fiende framställdes och han tillfrågats hur han skulle behandla honom, om han är fullt beredd att giva honom obetingad förlåtelse och om han är villig att bistå till och med en sådan lumpen person, om tillfälle därtill yppade sig. I somliga fall framställs även frågor om det arbete, kandidaten redan utfört, och de som hjälpts av honom, får ibland träda fram för att avlägga sitt vittnesbörd.

Varje broder, som lever i världen, måste minnas att han är ett centrum, varigenom Konungens kraft kan sändas till deras hjälp, som behöver den, och att någon av de äldre Bröderna när som helst kan vilja bruka honom som en kanal för Sin välsignelse. Därför bör varje yngre broder alltid vara redo att vilket ögonblick som helst användas på detta sätt, ty han kan aldrig veta när hans tjänster kan behövas. En broders liv bör helt uppfyllas av hängivenhet för andra. Han bör ivrigt och utan uppehåll ge akt på varje tillfälle att tjäna och låta sådant tjänande utgöra sin största glädje. Han måste minnas att han har Brödraskapets ära i sina händer, och han bör se till att han aldrig med ord eller handling fläckar den i människornas ögon eller på minsta vis kommer människorna att sätta den mindre högt.

Han får icke tro att provningar och strider är slut för honom, därför att han inträtt i strömmen. Tvärtom måste han göra ännu större ansträngningar, men han får ökade krafter därtill. Hans förmåga kommer att vara mycket större än förut, men hans ansvar är också i motsvarande mått större. Han måste minnas att det icke är han, – ett avskilt jag – som nått en grad, som lyfter

honom över hans medmänniskor. Han bör i stället glädjas åt att mänskligheten genom honom höjts en smula, till en liten del frigjorts från sina bojor, att den i något större mån kommit i besittning av sin arvedel. Brödraskapets välsignelse är alltid med honom, men den kommer att verka på honom i precis samma mån som han sänder den vidare till andra, ty sådan är den eviga lagen.

Detta är en del av vad som alltid säges i förmaningstalet. Såsom en särskild förmaning till denne kandidat tillade Invigaren:

”Din kropp är mycket ung för att bära ett så tungt ansvar som invigningens stora gåva. Men själva din ungdom giver dig ett så underbart tillfälle, som någonsin fallit på en människas lott. Du har vunnit det genom karman av dina föregående liv av självuppoftning. Se till, att du i denna din kropp visar dig värdig detta. Vi litar på att du visar att vi valt rätt, när vi beslöt att så snart öppna dörrarna för dig. Minns alltid den absoluta enhet som finns emellan oss alla som är medlemmar av det Enda Brödraskapet, så att dess värdighet aldrig kommer att lida genom dig. När du börjar så tidigt, kan du nå långt i denna inkarnation. Klättringen kommer att vara dryg, men din styrka och kärlek skall förmå hjälpa dig fram. Öva dig i visdom. Lär dig att fullkomligt behärska dina höljen. Utveckla hos dig vaksamhet, beslutsamhet, vidsynthet. Minns att jag väntar att du skall vara redo att tjänstgöra som en tillförlitlig medhjälpare, när Jag träder fram för att undervisa världen. Så till vida har du lyckats genom makten av din kärlek. Låt denna kärlek ständigt växa och stärkas, så skall den uppehålla dig allt intill slutet.”

Sedan vände sig Herren till de andra Mästarna och sade:

”Jag godkänner denne kandidat. Samtycker alla närvarande till att han upptages i vårt samfund?”

Och alla svarade: ”Vi samtycker.”

Då reste sig Invigaren från Sin plats och utropade, vänd mot Shamballa:

”Gör jag detta, o Livets, Ljusets och Härlighetens Herre, i Ditt namn och för Dig?”

Till svar framlyste över Hans huvud den flammande Stjärna som ger Konungens bifall, och alla bugade sig djupt för den, medan änglamusiken bröt ut i en triumferande, fanfarliknande ståtlig, kunglig marsch. Och vid dess toner steg kandidaten fram, ledd av de bägge Mästarna, och knäböjde framför honom, som representerade Den, vilken ensam kan tillställa inträde i Brödraskapet. En stråle av bländande ljus, lik en stillastående blix, sköt ut från Stjärnan mot Invigarens hjärta. Under inflytande av denna oerhörda magnetism växte hos kandidaten den lilla silverstjärna av medvetande, vilken representerar monaden, ut i strålande glans, tills den fyllde hans kausalkropp, och under ett underbart ögonblick smälte monaden och det högre jaget samman till ett, såsom de ständigt skall vara det, när adeptskapet uppnåts. Herren lade Sina händer på kandidatens huvud och sade, i det Han kallade honom vid hans verkliga namn:

”I den Ende Invigarens namn, Vilkens stjärna lyser över oss, upptager jag dig i det Eviga Livets Brödraskap. Se till att du blir en värdig och nyttig medlem av detsamma. Du är nu trygg för alltid. Du har ingått i strömmen. Må du snart nå den andra stranden!”

Änglamusiken bröt fram i ett hav av ljuvliga, glada toner, som tycktes fylla själva luften med styrka och glädje. Invigaren, den knäböjande kandidaten och hans faddrar skymdes nästan av det härliga färgspelet, som i sina vågor medförde Bodhisattvans och Maha-Chohanens välsignelse, och det utsökta gyllene ljuset från den jordiska mänsklighetens blomma, Gautama, Herren Buddha, vilade välsignande över dem, ty ännu ett människobarn hade inträtt på vägen. Och Silverstjärnan tycktes ett ögonblick utvidgas, så att den i sin bländande glans inneslöt Invigaren och den nye brodern. Och när de åter framträdde ur denna prakt, var neofytens dräkt icke längre av linne, utan av vitt siden, liksom de andra invigdas.

Det var ett skådespel av betagande skönhet, när Invigaren lät Sin egen kausalkropp lysa, och den nyinvigdes lyste upp i gensvar därtill. Grönt och guldgult ljus strålade fram, och monaden, som vanligen endast ter sig som en ljusfläck i kausalkroppens permanenta atom, lyste upp, så att den strålande kärnan svällde ut och fyllde hela ovalen. Vid detta tillfälle identifierar sig

monaden med den del av sig själv som utgör det högre jaget, och det är detta, som avlägger löftet. Verkan på emotionalkroppen är också mycket intressant. Den försätts i stark, rytmisk svängning, utan att dess jämvikt störes, så att den från denna stund blir i stånd att känna med mycket större skärpa än förut, utan att därigenom skakas från sin grundval eller undandraga sig sin ägares kontroll. Invigaren sätter denna svängning i gång och framkallar Sin egen vibration i neofytens emotionalkropp, åt vilken Han samtidigt ger stadga, så att där ej uppstår någon skakning eller några störningar, utan en oändligt mycket större vibrationsförmåga.

Sedan allt detta gjorts, gav Invigaren den nye brodern kunskapens nyckel och undervisade honom om hur han ofelbart skulle i emotionalvärlden känna igen en medlem av Brödraskapet, som icke var honom personligt bekant. Han tillsade några av Mästarens äldre lärjungar att så snart som möjligt taga itu med de nödvändiga buddhiska övningarna, och den stora ceremonin avslutades med att de församlade bröderna välsignade den nyinvigde. Sedan gav den nye Brodern i sin tur Brödraskapets välsignelse åt världen och använde på så sätt för första gången den nya och väldiga makt som anförtrotts honom. När välsignelsen utbreder sig över världen och genomströmmar den, skänkande allting nytt liv samt åt envar en smula mer kraft och en smula mer skönhet, fylls luften av ett mångfaldigt sorl, av myriader viskningar, som formar sig till en sång av djupaste välbehag och tacksamhet. Ännu en kraft i det godas tjänst har manifesterats, och naturen, som klagar och lider med sina barn, fröjdas, när ett av dem inträder i det Brödraskap som till slut skall befria den från lidandet. Ty världens liv är Ett Liv, och om en varelse gör verkliga framsteg, får hela naturen gott därav, även den del som vi med så mycken orätt kallar den livlösa.

Så slutade den underbara ceremonin, och Mästarna samlades omkring den nye brodern och lyckönskade honom hjärtligt, under det att den strålande Stjärnan försvann.

Nästa natt hade jag order att föreställa neofyten för Världens Herre. Detta är naturligtvis en synnerligen ovanlig ära, som ingalunda ingår i ceremonin för den första invigningen. Den åtföljer vanligen den tredje invigningen. Vi infann oss på bestämd tid i Shamballa och mottogs som vanligt i den stora hallen. Vi fann Konungen i samspråk med Herren Gautama Buddha och Herren Maitreya. Denne föreställde neofyten för Konungen som ”vår nyaste Broder, den ständigt brinnande Kärleks-Stjärnan”, och Sanat Kumara log vänligt mot ynglingen, som knäböjde för honom. Neofyten höjde händerna till den österländska hälsningen, och Konungen räckte fram Sin högra hand och fattade hans händer, i det Han sade:

”Du har lyckats väl, min son, och jag är nöjd med dig. Jag har kallat dig hit för att säga dig det. Fortsätt och gör ett ännu bättre arbete, ty Jag väntar Mig, att du skall spela en stor roll inom Min nya underräs. För några timmar sedan lyste Min Stjärna i synlig måtto över dig; kom ihåg, att den i lika måtto svävar över dig alltid, om du än ej ser den, och där den lyser, skall det alltid finnas kraft, renhet och frid.”

Sedan sade Herren Buddha, i det Han lade handen på neofytens huvud:

”Även jag önskar giva dig Min välsignelse och Mina lyckönskningar, ty Jag tror, att din hastiga utveckling nu är en underpant på vad som skall komma att ske, och att Jag i en framtid skall hälsa dig som en broder i det härliga mysteriet, en medlem av den andliga dynasti, varigenom världarna få sitt ljus.”

Även de tre Kumaraerna, som stod bakom, log mot ynglingen, som låg på knä, mållös men glödande av kärlek och tillbedjan. Konungen höjde handen till välsignelse, medan vi bugade oss till marken, och därpå avlägsnade vi oss.

CEREMONINS LÄNGD

Den tid, som åtgår för invigningsceremonin, varierar, beroende på åtskilliga omständigheter. En sådan är den grad av kunskap kandidaten för med sig. Enligt en tradition sägs den räcka i tre dygn, men den avslutas ofta på mycket kortare tid. Vid en invigning, som jag var med om, var vi avstängda från världen under två nätter och en dag, men andra har utförts på en enda natt

däri genom att mycket, som annars plägar ingå däri, utelämnats för att sedan fullbordas av Mästarnas högre lärjungar. Somliga av de gamla invigningarna tog så lång tid, emedan kandidaterna måste undervisas i emotionalt arbete. Även en del buddhiska erfarenheter måste inhämtas, ty en viss utveckling av det buddhiska höljet erfordras för invigning, då en del av den undervisning, som måste meddelas i denna värld, i annat fall ej kunde förstås. Många teosofier har redan utfört arbete i emotionalvärlden och har på sådant sätt inhämtat detaljerna i denna värld, av vilka mycket måste läras vid detta tillfälle, om det ej redan är känt. Men när Invigaren vet att kandidaten redan nått en viss buddhisk utveckling, har det ofta överlämnats åt äldre lärjungar att följande natt eller när det så kan ordnas låta kandidaterna genomgå de buddhiska erfarenheterna.

Själva invigningsceremonin tar mindre än sex timmar, men man ägnar kandidaterna någon tid både före och efter denna. Efter invigningen lyckönskar Mästarna alltid kandidaterna, och var och en säger några vänliga ord. De använder tillfället vid en sådan sammankomst för att överlämna en del order till Sina lärjungar, och vanligen är det en mycket glad tilldragelse, åtminstone för alla yngre medlemmar. Det är en seger för alla, när en ny neofyt antas, när ännu en är trygg för evigt.

SONSKAP

Vi har redan talat om den nära gemenskap som råder mellan en antagen lärjunge och hans Mästare. Hela tiden har denna gemenskap stadigt vuxit, och vanligen händer det att, när lärjungen närmar sig Invigningens port, Mästaren anser tiden mogen för att draga chelan till Sig i en ännu närmare förening. Han kallas då Mästarens Son, och länken blir av sådan beskaffenhet att icke endast lärjungens mentalkropp utan även kausalkroppen innesluts i Adeptens kausalkropp och Denne ej mera kan genom en slöja avskilja Sig från lärjungen.

En vis fransman sade en gång: "Dans tous les amours, il y a un qui aime et un qui se laisse être aimé". (I alla kärleksförhållanden finns det en som älskar och en som låter sig älskas.) Om mänsklig kärlek är detta alldeles sant i nio fall av tio. Grunden därtill är ofta att en av de två varandra älskande själarna är större och mer utvecklade än den andra och därför i stånd till betydligt djupare kärlek än den andra. Den yngre själen uppskattar denna rikedom av tillgivenhet och återgäldar den efter måttet av sin förmåga. Men hur mycket den yngre själen än anstränger sig, kommer hon till korta mot den underbara gåva den äldre utgjuter så lätt och naturligt. Detta måste alltid vara fallet i Mästarens förhållande till lärjungen.

Ännu en sak. Den tillgivenhet, vi möter i det vanliga livet, är icke sällan obeständig, sviktande, lätt svalnande. Den kan stötas bort av kyla, ovänlighet, frånvaro av gensvar. Den kan rent av slå om i avsky, om föremålet bryter mot våra bestämda åsikter om lämpligt uppförande eller handlar på sätt som inger oss fasa eller avsmak. Men det finns en sannare och djupare tillgivenhet, som av intet kan skakas – en kärlek, som ej bryr sig om gensvar, som är ytterligt opåverkad av föremålets försummelse, likgiltighet eller rent av ovärdighet. Denna tillgivenhet skulle förvisso lida bitter plåga och sorg, om föremålet beginge ett brott eller på annat sätt vanhedrade sig, men den skulle icke mista det minsta av sin värme, vad den älskade än gjorde.

Sådan är Guds kärlek till Sin värld. Sådan måste även Mästarens kärlek vara till dem Han skänker sonskapets utsägliga privilegium. Han litar på dem fullt och fast. Han uppger frivilligt förmågan att skilja dem från Sig Själ, emedan Han endast genom denna innersta och oupplösliga förening med dem kan dela med Sig något av Sin egen natur till det allra yttersta av deras förmåga av gensvar – endast genom denna självuppoftning kan Han ge dem det värdefullaste en lärjunge kan mottaga av en Mästare.

Således kan i sanning sägas att Han utlämnar Sig till Sin lärjunges nåd. Blott betänk vilket oerhört ansvar detta lägger på oss!

Om än sällsynt, finns en sådan kärlek ibland även hos människor i denna fysiska värld. Och när den finns, har den alltid samma egenskap och medför alltid samma resultat. Den överlämnar

det högre åt det lägre, så att den högsta kärleken alltid även är det yttersta offret. Likväl medför detta yttersta offer, denna yttersta självuppgivelse en djupare känd glädje än något annat på jorden kan skänka, ty en dylik kärlek är Guds kärlek lik, en dylik självuppföring för människan in i Kristi själva hjärta. Det är alldeles sant att en dylik kärlek ”överskyler en myckenhet av synder” (Petrus’ första brev 4:8), att ”hennes många synder äro henne förlåtna; hon har ju också visat mycken kärlek” (Lukas 7:47).

I *Ljus på vägen* finns en vacker hänsyftning på detta tillstånd av tätaste förening i följande: ”Min frid giver jag eder’ kan först Mästaren uttala och då endast till de lärjungar som är liksom Han själv.” Och dessa är de som har den ovärderliga förmånen att kunna lämna denna frid i all dess fullhet vidare till andra. Varje Mästarens antagne lärjunge har rätt och skyldighet att utdela välsignelse i Hans namn, och en härlig kraftutströmning från Mästaren kommer säkerligen att följa på varje försök i denna riktning. Särskilt bör han, närhelst han inträder i ett hus, i sitt inre säga: ”Må Mästarens välsignelse vila över detta hus och över alla som bor däri.” Men Mästarens Son kan till och med låta oss förmimma Mästarens närvaro och på sådant sätt skänka en fullkomligare och större frid. Men den som är Mästarens Son är antingen eller blir snart även medlem av det Stora Vita Brödraskapet, och detta ger honom, som sagt, makt att skänka en ännu större välsignelse, ehuru båda är verksamma, var och en på sitt sätt.

Jag minns väl hur jag vid skilda tillfällen gav dessa välsignelser till en hög Ängel, med vilken jag har äran att vara nära bekant. Då jag på ett fartyg passerade i närheten av hans område, hälsade jag honom en gång med min Mästares fulla välsignelse, och det sätt, varpå han mottog den, var i sanning vackert. Han bugade djupt och visade sin tacksamhet genom en härlig, mild glöd av helighet och ytterlig andakt. Under liknande omständigheter meddelade jag honom en annan dag Brödraskapets välsignelse, och genast lyste varje kraft hos den store Ängeln fram i glatt gensvar, och hela hans område lystes upp. Det var som när en soldat intar givaktställning, som om allt, icke endast inom honom, utan även hos alla de tusentals lägre varelser, som arbetar under honom, plötsligt fått nytt liv och deras kraft stegrats till det yttersta. Hela naturen gav ett ögonblickligt svar. Ni förstår att hur djup vördnad han än känner för min Mästare, är Denne dock icke hans Mästare, men min Konung är hans Konung, ty det finns endast En.

INVIGNINGENS NIVÅ

För att avgöra om en människa närmar sig den tid, då hon är färdig för invigning, måste man beakta tre olika ting, som alla är beroende av varandra. För det första måste man veta om hon är i besittning av tillräckligt mycket av de nödvändiga förutsättningarna, sådana de framställs i *Vid Mästarens fötter*, och detta innebär att hon måste äga ett minimum av dem alla och rätt mycket mer än ett minimum av somliga. För att belysa detta ber jag er att ett ögonblick tänka på den metod man använder vid vissa examina för att bedöma betygen. Examinatorerna beslutar på förhand att ingen kandidat godkänns utan att ha ett visst minimum av kunskap i varje ämne, men den erforderliga procenten i varje ämne sätts mycket lågt – låt oss säga till tjugofem procent. Den som ej kan få tjugofem procent av betygssumman i varje ämne kuggas. Men på samma gång går den icke igenom som lyckas få precis dessa tjugofem procent i varje ämne, ty man har icke endast satt upp bestämda minima för de olika ämnena utan även ett totalminimum av – låt oss säga – fyrtio procent. Den som därför kommer så lågt som till tjugofem eller trettio procent i ett par ämnen, måste ha mycket mera i flera andra för att komma upp till det erforderliga genomsnittsmåttet.

Detta är just denna metod som används i esoteriken. Det måste finnas en viss mängd av var och en av dessa förutsättningar hos den kandidat som skall lyckas, men några av dem måste han ha mycket väl utvecklade. En kandidat kan icke lyckas, om han helt och hållet saknar urskillningsförmåga. Men om han har mycket mindre därav än han borde, kan möjligen ett överskott av kärlek få ersätta den. För det andra måste det högre jaget så ha skolat sina lägre höljen att det kan fullkomligt verka genom dem, när det så önskar. Det måste ha nått det vi i

vår äldre teosofiska litteratur kallade det lägre jagets och det högre jagets förening, och för det tredje måste det vara starkt nog att kunna stå ut med den stora påfrestning detta innebär även för de fysiska kropparna.

Den utvecklingsnivå, på vilken det högre jaget invigs, är ganska växlande. Det vore ett miss- tag tro att alla invigda är varandra lika till utveckling, liksom man nog ej får förutsätta att alla som avlagt licentiatexamen besitter samma mått av kunskaper. Det är mycket möjligt för en människa att i framstående grad äga många av de nödvändiga egenskaperna, så att totalsumman mycket överstiger den nödvändiga minimisiffran, under det att hon likväl är allvarsamt efter och under minimum i något ämne. I så fall blir det naturligtvis nödvändigt för henne att vänta, tills hon når minimum i det försummade ämnet, och medan hon meriterar sig härför, kommer hon utan tvivel att ytterligare utveckla sig i de andra.

Det är därför tydligt att, ehuru en viss utveckling erfordras för invigning, somliga av dem som föres fram till denna, har nått mycket längre i vissa avseenden. Vi förstår även att det troligen är ganska stor skillnad på tiden mellan de olika invigningarna. En människa, som just varit i stånd att genomgå den första invigningen, kan likväl äga en ansenlig del av de för den andra invigningen erforderliga egenskaperna, varför mellantiden mellan dessa två kan bli ovanligt kort. Å andra sidan måste den kandidat, som på varje område nått och jämnt nått så långt att han förmått genomgå den första invigningen, långsamt utveckla inom sig alla de förmågor och den kunskap som ytterligare erfordras för den andra invigningen, varför mellantiden för honom antagligen blir lång.

DET TILLFÄLLE SOM NU YPPATS

Vi har nu inträtt i en period av världshistorien, varunder framåtskridandet på alla utvecklings- stadier kan göras synnerligen hastigt, emedan Världslärarens ankomst satt i gång en mycket stark ström av till det andliga hörande tankar och känslor, som alla går i framåtskridandets riktning. Därför finner den som gör en ansträngning åt detta håll att han följer med strömmen och kommer hastigt framåt. Detta gäller icke blott de mänskliga tanke- och känslöströmningarna. I själva verket utgör den mänskliga tanken blott en mycket liten del av denna flodvåg, ty de människor, som vet något bestämt om denna nära förestående ankomst, är endast ett fåtal. Vad som har största betydelsen är de stora änglaskarornas oerhört mäktiga tankar och känslor, ty dessa har kännedom om Planen och försöker att på allt sätt understödja den.

Ett sådant hastigt framåtskridande utgör likväl en mycket kännbar påfrestning – något som få aspiranter tillräckligt inser. Den lärjunge i esoterik, som sätter som sitt mål att påskynda sin utveckling, gör väl i att minnas att en av de nödvändiga förutsättningarna är en god fysisk hälsa. Han önskar under ett liv göra samma framsteg som under vanliga omständigheter skulle fördelats på tjugo eller fler, och eftersom det arbete som skall utföras i varje fall är detsamma – ty ingen som helst nedsättning har gjorts i fordringarna för invigningen – är det tydligt att han måste anstränga alla sina höljen mycket hårdare, om han skall lyckas.

I fysiska världen är det möjligt att förkorta den vanliga studietiden för någon viss examen, men detta är möjligt endast genom hårdare ansträngning av uppmärksamheten, synförmågan och uthålligheten. Alla vet vi också hur olyckligt lätt det är att på något sätt överanstränga sig, så att man därigenom allvarligt skadar sin hälsa. Liknande villkor åtföljer försöken att påskynda den andliga utvecklingen. Det kan göras, och det har gjorts, och det är en utmärkt sak för vem som helst, under den förutsättning att man mycket noga aktar sig för överansträngning, så att man icke till slut försenar sin utveckling i stället för att påskynda den. Det är icke nog att ha en god fysisk hälsa, när man börjar med sina bemödanden. Det är nödvändigt att även bibehålla den allt intill slutet, ty själva utvecklingen är endast ett medel att nå ett mål, och vi söker utveckla oss, icke för att bli stora och visa, utan för att få kraft och kunskap att med bästa resultat arbeta för mänskligheten. Vi får aldrig glömma att esoteriken framför allt är själva inbegreppet av sunt förnuft.

UNGA INVIGDA

Hitintills ha människor mycket sällan nått fram till invigning, förrän deras fysiska kroppar kommit till mogen ålder, och de själva genom sin verksamhet i livet visat att de vigt sina hjärtan till Logos' arbete. Men under de senaste åren har åt vissa jag, vilkas kroppar ännu är unga, givits invigningens privilegium, och vi förmodar att skälet härtill är att Herren, när Han kommer, skall finna en skara av unga arbetare redo att tjäna Honom. När Världsläraren kommer, skall Brödraskapets underbara medvetande stå till Hans förfogande, och ju fler hjälpare i fysiska kroppar, som Han kan samla omkring sig på varje ort, desto mer underlättas Hans arbete. Han kan använda en vanlig människas tjänster, så långt hennes förmåga sträcker sig. Men den som redan är antagen till Mästarens lärjunge, skulle i många avseenden vara till mycket större nytta än en annan människa någonsin kunde vara. Och av nästan oändligt mycket större nytta än till och med denne skulle den vara som gått igenom invigningens port och väckt till liv alla de mångfaldiga länkar som förenar Brödraskapets medlemmar. Det är alltid det högre jaget, som inviges. Åldern av den fysiska kropp, som det innehar vid någon viss tid, har föga att göra därmed.

I alla de fall, då unga människor invigts, har äldre medlemmar av Brödraskapet, som bott nära eller varit i beröring med dem i fysiska världen, åtagit sig att hjälpa och leda dem. Detta är nödvändigt på grund av det stora ansvar som invigningen medför genom medvetandets utvidgning och den ökade förmågan och makten. En felaktig handling eller ett felsteg av en invigd medför större karmiska följder än en liknande handling, begången av någon som icke är medlem av Brödraskapet. Det är därför kanske bäst att här lämna några anvisningar åt de unga.

Var och en bör alltid minnas, att han invigts emedan han i gångna liv, och kanske i det nuvarande, hjälpt mänskligheten till en viss erforderlig grad, och man hoppas att han skall fortsätta på denna väg och bli en allt större kanal för Logos' liv. Det är på grund av denna möjlighet till ytterligare användbarhet, som han antas till invigning, och vid ceremonin avlägger han en ed, icke blott som högre jag utan som monad, att det skall bli hans livssak att utge sig själv i välsignelse, liksom Logos ständigt utsänder strömmar av Sin kärlek. Varje dag och varje stund måste han därför hålla sin ed i minnet och låta allt annat komma i andra rummet. Hans karma från det förflutna ger honom vissa personliga särdrag och impulser; han måste akta sig för att låta dessa leda honom till att tänka på sig själv och sitt eget välbefinnande mer än på det större Jaget och mänsklighetens välfärd.

Innan en ung invigd kan taga itu med det större arbete som väntar honom, måste han ofta förbereda sig genom vanliga studier i skola och vid universitet. I ett dylikt fall kastas han in i ett liv, fyllt av kraftig verksamhet och en mängd intressen, som främjar självupptagenheten. Livet omger honom med många frestelser och för honom in i omständigheter, som kan komma honom att glömma sin ed till Brödraskapet. Gentemot dem alla måste han intaga den bestämda hållning som följer av att han förenat sitt öde med Brödraskapets syften. Under sitt liv i världen måste han vid alla tillfällen, vare sig det gäller studier, rekreation eller nöjen, klart utforma denna tanke: "Är det troligt att det jag nu ämnar göra kommer att göra mig mera lämpad för Mästarens arbete eller till en bättre kanal för att sprida kärlek och lycka?"

Han måste alltid minnas att Brödraskapet har det främsta anspråket på hans tjänster och får aldrig försätta sig i sådana förhållanden att det blir omöjligt för honom att uppfylla sina plikter. Det är icke meningen att han skall leva som en eremit. Men medan han lever det liv i samhället som ger honom tillfälle till erforderlig tillväxt, måste han ständigt vara på sin vakt för att se om han därigenom mer och mer blir till en kanal för Logos. Från och med nu är varje erfarenhet, som icke gör honom till en bättre kanal för Logos eller ger honom tillfälle att tjäna, hur behaglig och oskyldig den än må vara, värdelös för honom och betyder alltså lika mycken slösad tid. Han bör söka draga fördel av varje tillfälle till att hjälpa och att lära sådant som kan göra honom mera brukbar.

DEN INVIGDE ÄR ALLAS BRODER

När lärjungen tar det stora steget och låter inviga sig och blir medlem av Brödraskapet, blir han också i mycket större och mera bestämd bemärkelse broder till var och en av sina medmänniskor. Detta innebär icke att han skall leda deras liv och söka vägleda dem med sin kritik. Vad han har att göra i livet är icke att kritisera utan att uppmuntra. Men om han tycker sig böra lämna någon ledning, måste han göra det synnerligen försiktigt och hänsynsfullt. Människorna kan icke se Brödraskapets högre medlemmar. Därför bedömer de gärna denna organisation efter de yngre medlemmar som kommer inom deras synkrets. Detta är vad som menas med uttrycket i invigningstalet att neofyten bär Brödraskapets heder i sina händer.

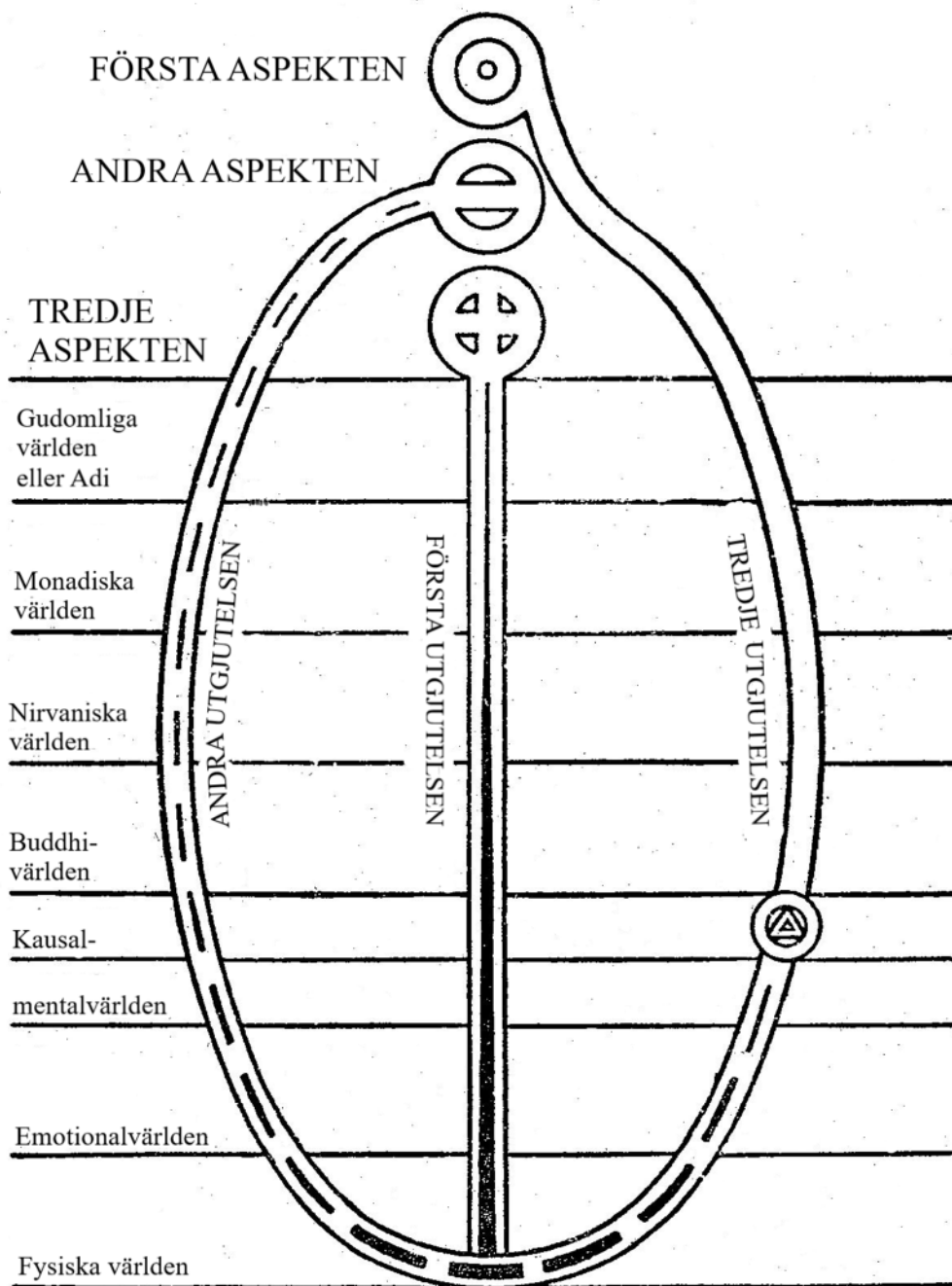
Det är hans plikt att utsända kärlek och välsignelse, så att varje plats, där han befinner sig, blir lyckligare genom hans närvaro. Han måste därför ständigt vända sig utåt. Hädanefter betyder det ingenting för honom, vilken dom världen uttalar över hans handlingar, utan endast vad Brödraskapet anser. Om han är omtyckt eller ej i världen betyder alls ingenting, förutsatt att han i hela sitt uppförande varit lojal mot de ideal som uppställts för honom. Någon äldre medlem av Brödraskapet kan när som helst vilja använda honom, var han än befinner sig, och stundom utan att han i sitt hjärnmedvetande har kännedom därom. Men om han, när han behövs, befinnes grubbla över sina egna angelägenheter och är inåtvänd i stället för utåtvänd mot världen, kan han icke brukas. Vad han framför allt behöver göra är att dana sin karaktär, så att Mästaren, när han ser på honom, finner att han tänker på mänsklighetens välgång och ej på den lycka eller sorg denna värld bereder honom.

ÅTTONDE KAPITLET DET HÖGRE JAGET

DET HÖGRE JAGETS TILLBLIVELSE

För att man skall kunna tydligt fatta de ytterligare stegen på vägen är det vid denna punkt nödvändigt att betrakta det högre jaget och det sätt, på vilket detta vaknat och utvecklat sina krafter för att bringa personligheten i harmoni med sig och nå upp till den buddhiska världen och fatta sin enhet med allt som lever.

I böckerna *Man Visible and Invisible* ("Den synliga och den osynliga människan") och *Den kristna trosbekännelsen* insatte jag ett diagram, som framställer de tre utgjutelserna av det Gudomliga Livet i vårt evolutionssystem. Längst uppe i diagrammet finner man tre cirklar, som symboliserar Logos' tre aspekter, de tre personerna i den treeniga Gudomen. Från var och en av de tre cirkeln går en linje nedåt, som i rät vinkel skär de horisontella linjerna, som betecknar solsystemets sju världar. Från den lägsta cirkeln (den tredje aspekten) är linjen dragen rakt ned till diagrammets mitt och blir allt bredare och mörkare, ju längre ned den kommer, vilket visar hur den Helige Ande ger de olika världarnas materia liv genom att först bygga upp deras respektive atomer och sedan förena dessa atomer till grundämnen.

I den materia, som på detta sätt fått liv, kommer den andra utgjutelsen ned från den cirkel som betecknar Gud såsom Sonen. Det Gudomliga Liv, som denna utgjutelse består av, drar samman denna materia till former, vari det kan taga sin boning och sålunda inkarnerar och bygger sig kroppar eller höljen. På sin lägsta punkt av materialitet besjälas detta liv mineralriket, och under sin utveckling blir det så småningom begränsat nog att kunna besjåla växtriket och ännu längre framme djurriket. När det höjt sig till djurrikets högsta stadier, sker en särdeles anmärkningsvärd förändring och införes en fullkomligt ny faktor – nämligen den tredje utgjutelsen, som kommer från den högsta cirkeln, Logos' första aspekt, vanligen kallad Gud Fader.

Den kraft, som hittills varit den besjälade, blir nu i sin tur besjälad, och den nya kraften från

den första personen gör det som förut varit djurets själ formligen till en kropp åt sig, ehuru det är en kropp av så ytterligt fin materia att den är fullkomligt ofattbar för våra fysiska sinnen. På så sätt föds det högre jaget i kausalkroppen, och det drar genast till sig resultaten av alla erfarenheter som gjorts av djursjälen under alla eoner av dess föregående utveckling, så att ingen enda av de egenskaper, som förvärvats under utvecklingens gång, går förlorad.

MONADEN OCH DET HÖGRE JAGET

Vad är då denna underbara kraft, som strömmar fram från den högsta aspekt av Sol-Logos som vi känner till? Det är i sanning Guds eget verkliga Liv. Man kan säga att det även är den första och den andra utgjutelsen. Det är fullkomligt sant, men de har kommit ned långsamt och gradvis genom alla regionerna, medan de samlat omkring sig materia från var och en av dessa och så uppblandats med denna att det knappast är möjligt att urskilja dem, att alls igenkänna det Gudomliga Livet i dem. Men denna tredje utgjutelse kastar sig direkt ned från sitt ursprung, utan att på något sätt blanda sig med den mellanliggande materien. Den är det rena, vita ljuset, obesmittat med något av det, varigenom den passerat.

Ehuru vårt diagram för tydlighetens skull visar att denna tredje ström kommer direkt från Logos, har den i själva verket för längesedan utgått från Honom och på ett mellanstadium stannat i den andra i ordningen av solsystemets sju världar. När den dröjer i denna värld, kallas den monaden, och kanske blir det minst missvisande, om vi föreställer oss den såsom en del av Gud – men en del av Det som ej kan delas – säkerligen en paradox för vårt mänskliga intellekt, vilken innebär en evig sanning, som ligger vida över vår fattningsförmåga.

Det allmänna förfarandet för detta andens nedstigande i materien tycks alltid vara detsamma, ehuru de skilda förhållandena i de olika världarna naturligtvis medför många variationer i fråga om detaljerna. Logos själv sänder ned monaden, ett litet fragment av Sig själv, till en mycket lägre värld än Hans egen. Naturligtvis måste ett sådant nedstigande innebära en högst betydande begränsning, ehuru alltsammans ligger så långt över vår fattningsförmåga att vi varken kan beskriva eller förstå det. På alldeles samma sätt nedsänker monaden ett litet fragment av sig, som blir det högre jaget, och i detta fall blir även begränsningen oerhört mycket större. Detsamma ske ännu en gång, då det högre jaget upprepar förfarandet och lägger ned en liten del av sig i människans mentalkropp, emotionalkropp och fysiska kropp – den lilla del vi kallar personligheten.

Detta sista obetydliga fragment är den kärna av medvetande som de klärvoajanta bland oss kan se röra sig inom människan. Enligt ett symboliskt system kallas detta ”den gyllene människan av en tummes storlek”, som dväljes i hjärtat, men somliga av oss ser det snarare i form av en stjärna. Självt har jag nog alltid sett det som en strålande stjärna av ljus. Denna stjärna av medvetande kan människan ha, var hon behagar – det vill säga, i vilket som helst av kroppens sju huvudsakliga centra. Vilket av dessa som faller sig naturligast för henne, beror huvudsakligen på hennes typ eller stråle och nog även på hennes ras och underraser. Vi som tillhör den femte underrasen av den femte rotrasen, har nästan alltid detta medvetande i hjärnan i det centrum som sammanhänger med hypofysen. Men i andra raser finns människor, för vilka det är naturligare att ständigt ha det i hjärtat, strupen eller solflätan.

Denna stjärna av medvetande representerar det högre jaget här nere i de lägre världarna, och då den manifesteras genom hithörande höljen, kallar vi den personligheten. Detta är människan, sådan hon visar sig för sina vänner här nere.

MEDDELELSEN MED PERSONLIGHETEN

Men fastän denna personlighet absolut är en del av det högre jaget – ehuru hela dess liv och alla dess förmågor är det högre jagets – glömmer den likväl ofta dessa fakta, anser sig vara ett avskilt väsen och arbetar här nere för sina egna syften. Den har alltid en förbindelseled med det högre jaget (i våra böcker ofta benämnd ”antahkarana”), men vanligen gör den intet försök att

använda denna. I fråga om människor i allmänhet, som aldrig studerat dessa saker, är personligheten faktiskt lika med människan och manifesterar sig högre jaget endast mycket sällan och delvis.

Människans utveckling består på de tidigare stadierna i att öppna denna förbindelseled, så att det högre jaget allt mer blir i stånd att göra sig gällande genom henne, tills det slutligen helt och hållet behärskar personligheten, så att denna icke längre har någon egen tanke eller vilja, utan endast är (såsom den bör vara) ett uttryck för det högre jaget i dessa lägre världar. Det säger sig självt att det högre jaget, som hör hemma i en mycket högre värld, naturligtvis aldrig kan uttrycka sig fullkomligt här nere. Det mesta vi kan hoppas är att personligheten icke rymmer något, som icke avses av det högre jaget – att den ger uttryck för så mycket av detta, som det är möjligt i denna lägre värld.

En fullkomligt oskolad människa har praktiskt taget ingen förbindelse med det högre jaget, en invigd har full förbindelse därmed. Följaktligen ser vi (som vi kunde vänta) att det bland oss finns människor på alla stadier mellan dessa bägge ytterligheter. Man måste minnas att det högre jaget självt är stätt i utveckling och att vi således har att göra med högre jag på mycket olika utvecklingsstadier. I alla händelser är det högre jaget på många sätt något oändligt mycket större än en personlighet någonsin kan vara. Ehuru det, som vi redan sagt, endast är ett fragment av monaden, är det likväl såsom högre jag fullständigt i sin kausalkropp, även om dess krafter är utvecklade, medan det hos personligheten endast finns en aning av det högre jagets liv.

Det är också sant att livet i det högre jagets värld är något oändligt mycket större och intensivare än vad vi här nere kallar liv. Liksom för personligheten utvecklingen består i att lära sig ge fullare uttryck åt det högre jaget, så utvecklas det högre jaget genom att lära sig bli ett bättre uttryck för monaden. En utvecklad personlighet glömmer helt och hållet sitt samband med det högre jaget och känner sig fullkomligt oberoende. För det högre jaget, som befinner sig på en så mycket högre nivå, kan det knappast vara möjligt att sväva i okunnighet om sin länk med monaden. Säkerligen finns det högre jag, som mycket mera än andra är medvetna om nödvändigheten av att utveckla sig – vilket endast är ett annat sätt att uttrycka det faktum att det finns äldre och yngre högre jag och att de äldre med djupare allvar än de yngre arbetar på att utveckla sina inneboende möjligheter.

I DESS EGEN VÄRLD

Vi är benägna till tron att den enda möjliga utvecklingen för det högre jaget sker genom personligheten, men detta är icke fallet – eller snarare är det fallet endast i fråga om en liten grupp egenskaper. Såsom jag utförligt förklarat i *Man Visible and Invisible* är en vildes kausalkropp nästan färglös. Allt eftersom han under sin evolution utvecklar goda egenskaper, som motsvaras av vibrationer i kausalkroppens materia, börjar de färger, som uttrycker dessa egenskaper, att framträda och är kausalkroppen icke längre tom, utan full av aktivt, pulserande liv. Nu kan så mycket mera av det högre jaget manifesteras sig genom den att den måste växa oerhört i storlek. Den sträcker sig allt längre ut omkring sitt fysiska centrum, tills människan till sist kan innesluta i sig hundratals, ja, rent av tusentals människor och sålunda utöva ett stort inflytande i det godas tjänst.

Men hur underbart allt detta än är, utgör det likväl endast en sida av utvecklingen. Det högre jaget har helt och hållet andra möjligheter till framåtskridande, om vilka vi här nere ingenting vet. Det lever sitt eget liv bland sina likar – de stora arūpadevaerna – omgivet av de härligaste änglar i en värld långt över vår fattningsförmåga. Ett ungt högre jag är troligen tills vidare föga vakert för detta härliga liv, liksom ett spädbarn icke har mycket reda på livet i den värld som omger det. Men då medvetandet så småningom utvecklas, vaknar det högre jaget upp till all denna härlighet och tjasas av dess livfullhet och skönhet.

Samtidigt blir det högre jaget självt en härlig företeelse, som för första gången ger oss någon föreställning om vad Gud avsett människan till att vara. Bland sådana varelser tar tankarna icke

längre form och flyter icke längre omkring liksom i de lägre världarna, utan de skjuter såsom blixtrar fram från den ena till den andra. Här har vi icke att göra med några nyligen förvärvade höljen, som så småningom bringas under kontroll och gradvis lär sig ge ett mer eller mindre svagt uttryck åt den inre själen, utan vi står ansikte mot ansikte med en kropp, som är äldre än bergen, ett faktiskt uttryck för den gudomliga härlighet som ständigt står bakom den och mer och mer lyser fram genom den, i samma mån som dess krafter tilltar.

Här har vi ej mera att göra med yttre former, utan vi ser tingen i sig själva, den verklighet som ligger bakom det ofullkomliga uttrycket. Här är orsak och verkan ett, klart synliga såsom en enhet, liksom två sidor av samma mynt. Här har vi lämnat det konkreta för det abstrakta. Vi har ej längre de mångfaldiga formerna utan idén, som ligger bakom alla dessa former. Här kan man nå tingens innersta väsen. Vi studerar icke längre detaljer, vi talar icke längre om ett ämne för att söka förklara det. Vi tar upp det väsentliga eller idén däri och flyttar den som ett helt, liksom man flyttar en pjäs, när man spelar schack. Vad som här nere skulle utgöra ett filosofiskt system, som till förklaring skulle fordra många volymer, är där ett enda bestämt föremål – en enda tanke, som kan kastas ut, liksom man kastar ut ett kort på bordet. En opera eller ett oratorium, som för sitt framförande skulle sysselsätta en hel orkester under många timmar, är där ett enda mäktigt ackord, metoderna för en hel målarskola sammanträngs där i en enda storslagen idé. Sådana intellektuella uttrycksmedel är det de högre jagen använder vid sitt inbördes umgänge.

Det är icke lätt att med fysiska ord uttrycka skillnaden mellan olika högre jag, då de alla på många sätt är mycket större än något vi är vana vid här nere. Som man vet, blir analogier missvisande, om de pressas för hårt eller tas för mycket efter bokstaven, men kanske jag kan ge ett svagt begrepp om det intryck jag fått under min samvaro med dem, om jag säger att ett mer framskridet högre jag påminner mig om en värdig, ståtlig och mycket hövisk ambassadör, full av visdom och vänlighet, medan en mindre utvecklade människa har mera av en rättfram, hjärtlig lantpatron. Ett högre jag, som redan befinner sig på vägen och närmar sig adeptskapet, har mycket gemensamt med de stora änglarna och utstrålar ett andligt inflytande av vidunderlig kraft.

DESS INTRESSE FÖR PERSONLIGHETEN

Kan det då förvåna oss, att det högre jaget beslutsamt kastar sig in i en virvel av intensiv verksamhet i sin egen värld och att det anser detta vara av oändligt mycket större intresse och vikt än en inskränkt och halvutvecklade personlighets matta försök att kämpa sig fram därefter i den lägre världens täta mörker.

I en genomsnittsmänniskas fysiska liv finns det föga av intresse för det högre jaget, och endast då och då inträffar något av verklig betydelse, varifrån det högre jaget kan hämta något av värde. Den vanliga människan lever i sina illusioner och är under mer än hälften av sin tid icke alls vaken för det verkliga och högre livet. Somliga av oss brukar klaga över att vårt högre jag tar så föga notis om oss. Låt oss fråga oss själva hur mycken notis vi ha tagit om det högre jaget. Hur ofta har vi till exempel under någon bestämd dag tänkt på det högre jaget? Om vi önskar tilldraga oss dess uppmärksamhet, måste vi se till att personligheten blir till gagn för det. Så snart vi börjar ägna större delen av våra tankar åt högre ting – och detta är detsamma som att säga ”så snart vi verkligen börjar leva” – är det antagligt att det högre jaget börjar taga mera notis om oss.

Det högre jaget vet att vissa nödvändiga delar av dess utveckling kan åstadkommas endast genom denna personlighet och i dennas mentalkropp, emotionalkropp och fysiska kropp. Det vet därför att det stundom måste ägna dem sin uppmärksamhet, måste taga hand om dem och lägga dem under sitt välde. Men vi kan väl förstå att detta arbete ofta förefaller föga inbjudande och att en personlighet kan synas allt annat än tilldragande eller hoppningivande. Om vi betraktar många av personligheterna omkring oss – med organismerna förgiftade av kött, alkohol och

tobak, med emotionalkropparna stinkande av begär och sinnlighet och med mentalkropparna utan andra intressen än affärer eller kanske kapplöpningar och boxning – är det icke svårt att förstå att det högre jaget, som betraktar dem från sin upphöjda ståndpunkt, kan besluta att uppskjuta sina allvarliga ansträngningar till en annan inkarnation, i hopp om att nästa omgång höljen kommer att bli mottagligare för inflytande än dessa, som det nu ser på med förfäran. Vi kan tänka oss att det säger till sig självt: ”Den där kan jag ingenting uträtta med, så jag får väl hoppas på att få något bättre nästa gång. Sämre kan det knappast bli, och till dess har jag mycket viktigare arbete för mig häruppe.”

Något liknande händer icke sällan på de tidigare stadierna av en ny inkarnation. Alltifrån barnets födelse svävar det högre jaget över det, och i somliga fall börjar det redan tidigt söka öva inflytande på dess utveckling. Som regel ägnar det högre jaget det föga uppmärksamhet före sju års ålder, vid vilken tid den karmiska elementalens arbete bör vara så gott som avslutat. Barn är så synnerligen olika varandra att det är föga förvånande finna att även relationerna mellan det högre jaget och den därmed förbundna personligheten uppvisar stora skiljaktigheter. Några barnpersonligheter är livliga och sympatiska, andra slöa eller egensinniga. När de senare karaktärsdragen är utpräglade, drar det högre jaget ofta tills vidare tillbaka sitt aktiva intresse i hopp om att barnpersonligheten, när den växer till, skall bli flinkare eller mera sympatisk.

Ett dylikt beslut kan synas oss ovist, emedan det högre jaget, om det försummar sin nuvarande personlighet, knappast kan hoppas att den nästa skall bli bättre. Och om det låter barnpersonligheten utvecklas utan dess inflytande, är det mycket möjligt att de mindre önskvärda egenskaperna hos denna blir mera framträdande i stället för att försvinna. Men vi är knappast i den ställning att vi kan döma, eftersom vår kunskap i ämnet är så ofullkomlig och vi ingenting kan förstå av de högre sysselsättningar, åt vilka det högre jaget ägnar sig.

Härav kan man förstå hur omöjligt det är att med någon säkerhet bedöma vilket utvecklingskede någon befinner sig i, som vi ser endast i den fysiska världen. I ett fall har kanske karmiska orsaker frambringat en mycket tilltalande personlighet, som bakom sig har ett högre jag av endast måttlig utveckling, medan i ett annat fall dessa orsaker har givit upphov till en underlägsen eller defekt personlighet, som tillhör ett jämförelsevis framskridet högre jag. En god belysning härav får vi i en av berättelserna om Herren Buddhas liv. En man kom en dag till Honom, som människor plägade göra med sina bekymmer, och berättade att han hade det så svårt med sin meditation att han knappast alls kunde utföra den. Då omtalade Buddha för honom att det fanns en mycket enkel orsak härtill: han hade i ett föregående liv haft den dåliga vanan att reta vissa heliga män och störa deras meditation. Likväl kunde denne man ha varit mera framskriden såsom högre jag än somliga av hans kamrater, som lyckades bättre med sin meditation.

När det högre jaget beslutar att rikta hela styrkan av sin energi på personligheten, är den förändring det kan frambringa häpnadsväckande. Utan att själv ha undersökt saken kan ingen föreställa sig hur underbar, hastig och genomgripande en dylik förändring kan vara, när omständigheterna är gynnsamma – det vill säga, när det högre jaget är skäligen starkt och personligheten icke obotligt lastbar – i synnerhet när personligheten å sin sida bestämt bemödar sig om att bli ett fullkomligt uttryck för det högre jaget och göra sig tilldragande för detta.

PERSONLIGHETENS INSTÄLLNING

Studiet av detta ämne försvåras ytterligare genom att vi samtidigt måste betrakta det ur två olika synvinklar. De flesta av oss här nere är synnerligen starka personligheter och tänker och handlar så gott som uteslutande såsom sådana. Likväl vet vi hela tiden att vi i själva verket är högre jag, och de av oss, som genom många års meditation gjort sig känsligare för finare inflytanden, är ofta medvetna om detta högre jags ingripande. Ju mer vi kan göra det till en vana att identifiera oss med det högre jaget, desto klarare och sundare skall vi se på problemen i livet. Men eftersom vi ännu känner oss som personligheter, som ser upp till vårt högre jag, är det

tydiligen vår plikt och till vår fördel att öppna oss för det, att söka nå upp till det och att ihärdigt inom oss sätta upp vibrationer, som kan vara till gagn för det. Låt oss åtminstone noga akta oss för att stå i vägen för det högre jaget och, så vitt vi förstår, alltid söka göra vårt bästa för det-samma.

Enär själviskhet är en intensifiering av personligheten, bör vår första åtgärd vara att befria oss därifrån. Dessutom måste vi alltid vara uppfyllda av höga tankar, ty om de ständigt syssla med lägre ting (även om dessa lägre ting i och för sig är fullt aktningsvärda), kan det högre jaget icke så lätt använda dem såsom kanaler. När det sträcker ned ett finger till oss, låt oss då hälsa detta försök med förtjusning och skynda oss att lyda dess befallningar, på det att det mer och mer måtte taga våra sinnen i besittning och taga sin egendom i bruk i dessa lägre världar. På sådant sätt skall vi alltmera närma oss det mål vi önskar nå, på sådant sätt skall vi anträda den väg som direkt leder till den första invigningen, där det lägre och det högre blir ett, eller snarare där det större har upptagit det mindre, så att det icke längre får finnas något hos personligheten som icke är ett uttryck för det högre jaget, så att det lägre nu är endast ett uttryck för det högre.

Personligheten har kanske haft en mängd egna obehagliga egenskaper, sådana som avund, vrede och nedstämdhet, men alla dessa har den befriat sig från och ger numera uttryck endast åt det som kommer ovanifrån. Det högre jaget, som bragt det lägre jaget i harmoni med sig, sträcker sig nu uppåt mot den buddhiska världen, mot enhetens värld. Det är endast på detta sätt, som en människa kan börja kasta av sig avskildhetens irrlära, som står i vägen för hennes vidare utveckling, och det är därför som upplevelsen av buddhi är nödvändig vid den första invigningen, om den ej kommit förut. Många gånger har den kommit förut, emedan de högre känslorna i emotionalkroppen avspeglats i den buddhiska kroppen och väckt denna till liv, varigenom den i någon mån vaknat före invigningen.

ATT FÖRVERKLIGA ENHETEN

Allt som lever är i själva verket ett, och de som vinner inträde i Brödraskapet, är skyldiga att känna detta som ett faktum. Man lär oss att Jaget är ett, och vi söker förstå vad detta innebär. Men det är något helt annat, när vi ser det själva, så som kandidaten gör, när han når den buddhiska världen. Det är som om vi i det fysiska livet alla levde på botten av en brunn, varifrån vi kan se upp mot solskenet i världen ovanför oss. Och liksom ljuset lyser ned i djupet av många brunnar och likväl förblir samma enda ljus, så upplyser den Endes Ljus mörkret i våra hjärtan. Den invigde har klättrat upp ur personlighetens brunn och ser att det ljus, han trodde vara han själv, i sanning är allas Oändliga ljus.

Medan det högre jaget levde i kausalkroppen, såg det redan det gudomliga medvetandet hos alla. När det betraktade ett annat högre jag, sprang dess medvetande så att säga fram i erkännande av det gudomliga hos detta. Men i den buddhiska världen springer det ej längre fram för att hälsa ett annat högre jag utifrån, ty detta finns redan inom dess hjärta. Det *är* detta medvetande, och detta medvetande är *dess* eget. "Du" och "jag" finns icke mer, ty bägge är fasetter av något, som övergår och dock innefattar bägge.

Men trots allt detta ovanliga framåtskridande går känslan av individualitet ingalunda förlopad, fastän känslan av avskildhet helt och hållet försvinner. Detta synes som en paradox, och likväl är fullkomligt sant. Människan erinrar sig allt som ligger bakom henne. Hon är sig själv, samma människa som utförde den ena eller andra handlingen i en länge sedan förfluten tid. Hon är på intet sätt förändrad, utom att hon nu är mycket mera än då och känner att hon nu inom sig innesluter även många andra manifestationer. Om i detta nu ett hundratal av oss samtidigt kunde höja vårt medvetande till den intuitionala världen, skulle vi alla utgöra ett enda medvetande, men detta skulle förefalla var och en som hans eget, absolut oförändrat, utom att det nu omfattade även de andra.

Det skulle förefalla var och en, som om han hade upptagit eller omfattat alla de andra, så att

vi här tydligen står inför ett slags illusion. En smula ytterligare eftertanke gör det klart för oss att vi alla är fasetter av ett större medvetande och att vad vi förut ansett som våra egenskaper, vårt intellekt, vår förmåga, hela tiden varit Hans egenskaper, Hans intellekt, Hans förmåga. Vi har kommit att verkligen inse sanningen av den hävdvunna formeln: ”Du är Det”. Det är en sak att tala om det här nere och förstå det, eller tro oss förstå det intellektuellt, men det är något helt annat att inträda i denna underbara värld och veta det med en visshet, som aldrig mera kan rubbas.

När detta buddhiska medvetande gör sig fullt förnimbart i den fysiska hjärnan, ger det alla livets handlingar och förhållanden ett nytt värde. Vi *betraktar* icke längre en människa eller ett föremål, låt vara med stor vänlighet eller sympati, vi *är* helt enkelt denna människa eller detta föremål, och vi känner henne eller det som vi känner vår egen tanke eller vår egen hands rörelse. Vi uppfattar hennes motiv som våra egna motiv, om vi också mycket väl förstår att en annan del av oss, som äger mera kunskap eller andra synpunkter, skulle handla alldeles annorlunda.

Men man får icke tro att en människa, som når den lägsta underavdelningen av den intuitivna världen, genast blir fullkomligt medveten om sin enhet med allt som lever. Denna fullkomliga uppfattning kommer först såsom resultat av mycket arbete och mycken möda, när hon når den högsta underavdelningen i detta enhetens rike. Bara att nå denna värld är att erfara en enorm utvidgning av medvetandet, att känna sig som ett med många andra. Men framför människan ligger nu en tid av arbete, av självutveckling, analog på denna nivå med vad vi gör här nere, när vi genom meditation söker öppna vårt medvetande för världen närmast över oss. Steg för steg, region efter region måste aspiranten kämpa sig fram, ty även på detta stadium är ansträngning lika nödvändig för framgångs vinnande.

När kandidaten genomgått den första invigningen och medvetet nått den buddhiska världen, ligger framför honom detta arbete att utveckla sig i den ena regionen av denna värld efter den andra. Härigenom skall han frigöra sig från de tre stora bojorna, som de tekniskt benämnes, vilka hindrar hans vidare utveckling. Han är nu slutgiltigt på helighetens väg och kallas i det buddhistiska systemet *sotaāpatti* eller *sohan*, ”den som ingått i strömmen”, medan han bland hinduerna kallas *parivrājaka*, vilket betyder ”vandraren”, den som känner att ingen plats i de tre världarna längre är hans hemvist eller tillflykt.

C.W. Leadbeater, *The Masters and the Path*, ss. 161–200.

MINA BRÖDER:

Detta nya år 1949 är ur de andliga värdenas synvinkel betraktat ett särskilt skickesedigt år. Förra året var ett beslutens år – såsom de offentliga angelägenheterna visat – beslut, vilka inte alltid var förnuftiga och vilka kränkte de riktiga mänskliga relationernas princip. Det var ett beslutens år för Hierarkin liksom för många av världens ledare, både världsliga och andliga. Världens lärjungar stod under svår och egendomlig belastning. Många av dem arbetade av och gick i land med allvarlig personlig karma, och några av dem nådde insiktens yttersta djup – i vilka världsnöden och världseländet stod inför dem och världsproblemen gjordes mycket klara för dem. Det var således ett år av egendomlig prövning, och ju mer framskriden lärjungen var, desto större var hans problem, då det innefattade både hans egna och världens problem. Tung var den börda som vilade på dem.

Från detta förhållande har den Nya Frögruppens medlemmar och till dessa och till min Ashram anslutna icke utgjort något undantag. Det nya året bär inom sig stora potentialer för expansion och växande och för alla rörelers framåtskridande, i synnerhet för dem som är inriktade på det arbete vår planets andliga Hierarki utför. Den inströmmande kraften är *väl-görande* mäktig, och de förstörande krafterna, som härskat under de senaste fåtalet åren, är icke lika dynamiska. Detta kunde bli ett år för rörelse framåt och expansion (genomförd och styrd av Hierarkin). Den andliga kraftvirvel, som närmar sig manifestation, kommer att möjliggöra vissa åtgärder och kommer att undanröja somliga av (ehuru icke alla) de krafter som hejdat den avsedda expansionen och som begränsat det arbete lärjungar överallt i världen sökt utföra. Varje lärjunge har prövats: oanade svagheter har framträtt, och egenskaper som borde ha utmönstrats har kommit upp till ytan. Ett fåtal – mycket få – lärjungar har bortfallit. De allra flesta har bestått provet.

Brister i motivationen, i målmedvetenheten, i tekniken och i personligheten har blottlagts och insetts av verkligt uppriktiga lärjungar. Detta har varit nödvändigt, ty de inkommande energierna låter svagheter framträda blott alltför tydligt (om de erkänns vara det de är) och ökar den insats för tjänande i världen de lärjungar gör som kan utstå belastningen och betrakta sig själva sant och uppriktigt.

Kallelsen sänds ut från varje Ashram till alla arbetare att sluta lederna och stå samlade i tätaste kamratskap av lojalitet och förståelse. För dem består utmaningen i att underkasta sig (och därmed menar jag personligheten) en drastiskt tillämpad självdisciplin, en reningsprocess, och att genomföra de reformer i den egna naturen som gör dem till effektivare redskap i tjänandet. Jag inpräglar hos de medlemmar av min Ashram som ni aldrig hört talas om dessa samma ideer i samband med det arbete de kan utföra för Hierarkin.

Det var kännedomen om detta kommande inflöde och detta tillfälle till ökad användbarhet, som föranledde A.A.B. att genomföra omorganisationen av Arcane School, att förmå dennas elever att sluta lederna och att fördjupa undervisningen i dess ämnade riktning och sålunda vidtaga de mått och steg som gör arbetet effektivare och mäktigare. Hon har även vidtagit och kommer att i den nära framtiden vidtaga de mått och steg som erfordras för att Arcane School skall fungera effektivt, sedan hon övergått till tjänandets inre sida.

Det är A.A.B.:s andliga projekt att Arcane School organiserats och verkar, och med detta har jag icke någonting att göra, ej heller kommer jag att i framtiden leda eller delta i denna skolas angelägenheter. Detta blir deras uppgift som A.A.B. utväljer till att fortsätta arbetet därmed. Den är en levande organism, som kommer att växa av sina egna inneboende potentialer och under andlig inspiration av den energi som kommer från Mästaren K.H.:s Ashram, vari A.A.B. är en arbetare och lärjunge.

Jag vill nu något kommentera det arbete som A.A.B. har ansvarat för och som F.B. tar ansvaret för, när hon gör sin övergång.

Under de år, under vilka jag stått i förbindelse med er alla, har mycket arbete för världen

inletts och har det inflytande, som utgår från den grupp arbetare A.A.B och F.B. samlat omkring sig, spritts över hela världen. Jag syftar här på vad de står för i internationellt avseende och – såsom ett resultat av den skolning jag svarar för – den förändring i det allmänna medvetandet som åstadkommits. Denna är långt större än vad ni vet. Den andliga faktor, som därmed införts att verka i hela världen, har två huvudorsaker:

1. *Arcane School*, som i varje land har sina anslutna medlemmar, som var och en i sin tur blivit ljusspridare.
2. *Publiceringen och spridningen av mina böcker* överallt. De läses långt allmännare än ni anar.

Tack vare att många tusenden i många länder uppfattar sanningen och känner behov av att praktiskt tillämpa den i dessa dagar, då världen lider svårt, igångsattes två andra arbetsprojekt: *Triangelarna* och den *Goda Viljan*. Jag behöver icke här utförligt beskriva dessa båda andliga företag. Ni känner dem väl, ehuru endast ett fåtal av er har varit verkligt intresserade av att bistå i detta arbete eller hängivet ägnat er däråt.

Arcane School ingår icke och har aldrig ingått i mina verksamheter eller företag. Det var med tanke på det tillstånd, vari de (så kallade) esoteriska skolorna i världen befann sig, som A.A.B. organiserade *Arcane School*, och när hon gjorde detta, vägrade hon avsiktligt att låta mig ha något att göra med den, och jag gav hennes beslut mitt fulla samtycke. Min förbindelse med skolan inskränker sig till att jag i stora drag angivit Skolans grader för henne och att jag någon gång – i min undervisning, använd i lärjungegraden – vädjat till eleverna om samarbete i någon angelägenhet. Glöm ej att denna undervisning icke var sådan som Skolan meddelade utan var mina böcker i dessas tidiga fattning och senare nådde allmänheten i oförändrat skick. Även har det först under de senaste fem åren ordnats någon brevkurs för Skolan på grundval av någon av mina böcker.

Skolans program, principer, undervisningsplan och -metoder har helt och hållit bestämts av A.A.B., varvid hon arbetat tillsammans med F.B. och i samråd med en eller annan mer framskriden elev, boende i New York eller dess omnejd eller i Europa.

Det har givetvis hos längre komna elever och i denna grupp uppstått frågor om vad som kommer att hända, när A.A.B. gör sin övergång. Vad denna grupp hittills åstadkommit i effektivt och uthålligt arbete torde icke inge A.A.B. mycken tillit till ert ledarskap. Ni har ej visat någon förmåga att såsom organiserad grupp samarbeta effektivt för främjandet av något arbete, vari något av de andliga företag jag föreslagit förverkligas. Vad har ni *såsom grupp* uträttat för att bistå Triangelarbetet eller arbetet med den *Goda Viljan* eller för att med framgång delta i Skolans arbete? Många, som icke är medlemmar av den Nya Frögruppen, har gjort en betydligt mer helhjärtad och osjälvisk insats än ni har, ehuru det finns några få undantag. Men, mina bröder, hur få är de icke av femtioen!!

När A.A.B. gör sin övergång, överlämnar hon *Arcane School* och med mitt godkännande alla övriga verksamheter åt F.B. Hon lämnar även i avdelningarna hängivna män, som kommer att fortsätta att inneha arbetets ledning, så långt det på dem ankommer, i samråd med F.B.

Det kommer icke att råda något som helst behov av omorganisation. Varför skulle det? A.A.B. har intresserat sig för och har med F.B. inrättat alla avdelningarna. Hon har aldrig arbetat i någon av dessa, vilket kan vara en ny upplysning för er. När hon avslutar sitt arbete, blir det intet avbrott i någon avdelning. Så varför omorganisation? Arbetet kommer att fortsätta med samma arbetare, och nya tillkommer allteftersom behov av dylika uppstår. Unga arbetare måste utväljas, vilka kanske inte har samma betraktelsesätt som ni har, och däri ligger hoppet om att arbetet fortskrider, ty de flesta av er är alltför gamla för återuppbyggnadsarbetet och alltför stelnade. Ni kan emellertid utgöra en stark grund för de unga och inge dem mod. De flesta av er är för angelägna om att de gamla metoderna och arbetssätten bibehålls. Jag och

A.A.B. är mer intresserade av att världens ungas behov tillgodoses. Den Uråldriga Visdomens *principer* måste bevaras, men alla utvändiga former måste överges.

Arbetets framgång och tillväxt kommer att vara beroende av i vad mån en smidig övergång kan göras från den förflutna till den kommande nya världen. De kommer att vara beroende av arbetarnas beslutenhet att fortsätta med vad de gör, att förnya sin hängivenhet och framför allt sin vision, att utmönstra allt begär efter framträdande ställning i arbetet och all äregirighet och med en vilja att tillgodose behovet på nya sätt, med vidgade sanningar och utan dogmatism.

Jag söker inga nya "stenografer" att intaga A.A.B.'s plats, och jag tänker icke diktera till någon av er. Ni har mängder av osmält material att bearbeta och tillräcklig undervisning att uttrycka och göra tillgänglig för allmänheten för de närmaste tjugofem åren. De uppgifter ni fått av mig är tillräckliga för att sätta er i stånd att individuellt kontakta mig, om ni följer reglerna och lever lärjungens yttre liv.

Det är böckerna, som inför människorna i arbetets olika faser. Ni kan bistå genom att se till att de finns ständigt tillgängliga, och ni kan även hålla ihop subjektivt, så att *gruppens* förhållande till Ashramen bibehålls och framträdandet i det yttre senare alltjämt kan bli möjligt. Detta är de två större företag jag framlägger för er, och med ert intensifierade individuella tillvägagångssätt och arbetet med Trianglarna och den Goda Viljan kommer de att ge er mycket att göra.

Gör er insats i deras efterföljd som – under F.B. – åtagit sig ansvaret för arbetet med Trianglarna och den Goda Viljan. Gör deras arbete möjligt och avstå från inblandning. De kommer att begå misstag, och dessa kommer ni genast att märka. Er enda plikt är att bistå. Misstag betyder intet, om de beledsagas av visionens klarhet, andlig ihärdighet och kärlek. Se till att arbetspersonalen i möjligaste mån är manlig. Låt inga sjätte strålens människor intaga ställningar, där de äger inflytande. De förstår inte att samarbeta och är ofta härdar av missämja och misshag.

Mina bröder, jag gör således icke upp några uppseendeväckande planer för hur arbetet skall skötas vid A.A.B.'s död. Jag föreslår inga ändringar. Jag vill att arbetet fortsätter att utföras av dem som redan utför det. Jag föreslår att yngre människor ansluts till gruppen av arbetare, allteftersom behovet av sådana uppstår. Jag föreslår att arbetet får flyta jämnt, såsom A.A.B. alltid låtit det göra.

Framför allt: Minns att arbetet med Trianglarna, med den Goda Viljan och Arcane School är en *organisms* och ej en organisations arbete, och att det kommer att växa genom sitt eget inneboende liv och icke genom planering. Om ni kommer detta ihåg, skall ni inse vari några av er har misstagit er, både i kritik och i planeringen för framtiden av arbetets olika sidor. Arbetet kommer att fortsätta genom styrkan av sitt eget inneboende liv. Det kommer att skadas genom planering, inblandning och organisation. Låt arbetet vara i fred, ge det outtröttlig uppmärksamhet och tillgodose dess behov allteftersom de uppstår. Arbetet med Trianglarna och arbetet med den Goda Viljan omhänderhas av unga människor, som ni måste stärka, lita på och uppmuntra. Arbetet med Åkallelsen, knutet till arbetet med den Goda Viljan, Trianglarna och Skolan, går stadigt framåt, ansvaret därför åvilar alla tre. Om detta arbete sköts rätt, kommer Åkallelsens spridning att bli automatisk, mekanisk och av stor betydelse.

Arbetets olika faser kommer att fortskrida såsom önskat, om allt tal om verkställande chefer, om åtaget ansvar och om behovet av den Nya Frögruppen upphör. Tanken på omorganisation måste överges. En dylik skulle omedelbart störa den nu jämnt arbetande organismen. En övergång, som genomföres utan någon ändring eller svårighet, kommer att storligen ingjuta tillförsikt i alla grupper. Unga människor bör påträffas och skolas – *skolas i principerna*. Ingen dogmatisk undervisning får meddelas. Om så göres, kommer Skolan oundvikligen att dö. De nya sanningarna inses snabbt, men det är de unga som inser dem. De som under tjugofem år tillägnat sig ett tankesystem, är benägna att så upptagas av detta att det är svårt för dem att inse den nya och levande inträdande sanningen, och det sorgliga är att de ofta är vissa om att de inser den. De nya sanningarna överskuggar oss i dag. Om Åkallelsen betyder något, så är detta vad vi måste förvänta oss.

De principer som skall framhållas är:

1. Arcane School skolar lärjungar. Dess undervisningsplan är således avskiljande. Dess standard kan icke sänkas. Den är icke en skola för på prov antagna. Den kommer följaktligen att alltid förbli förhållandevis liten.

2. Den är en skola för vuxna, i vilken esoterisk lydnad utvecklas. Denna är icke lydnad för människogjorda regler eller skollydnad, utan inbegriper lydnad för själen.

3. Den är en skola, vari tron på Hierarkin läres vetenskapligt, icke såsom en dogm utan såsom ett existerande och bevisbart naturrike. Ashramens regler och lärjungens tvåfaldiga liv framhäves.

4. Den är en skola, vari eleven får lära sig att "alla människors själar är en enda".

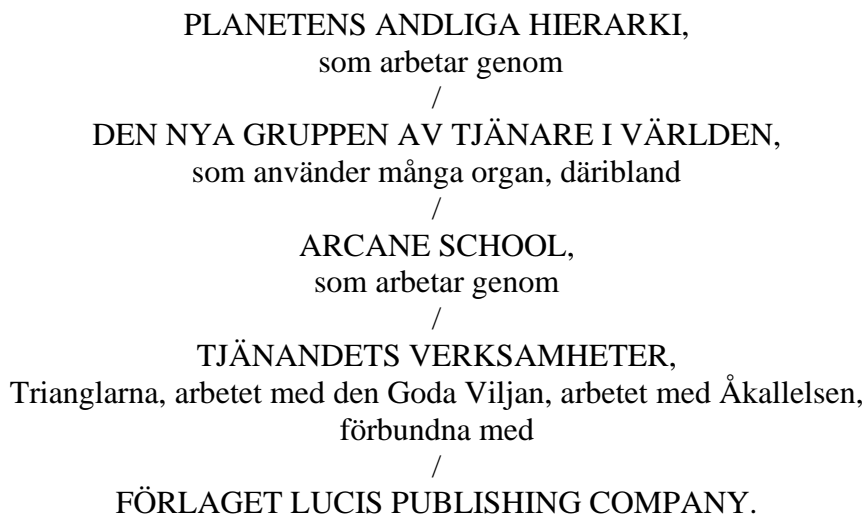
5. Det göres inga anspråk på ställning och makt, och man hör aldrig någon göra anspråk på att vara lärjunge. Högkvartergruppen och de som arbetar i Skolan finns på plats på grund av sin andliga inriktning.

6. Arcane School är icke-sekterisk, opolitisk och internationell i sitt tänkande. Grundtanken är tjänandet. Dess medlemmar kan verka i varje sekt och i varje politiskt parti, förutsatt att de minns att alla vägar leder till Gud och att "den Enda Människligheten" vägleder allt deras tänkande.

7. Den Uråldriga Visdomens grundläggande läror, erkända överallt i världen och framlagda i mina böcker, utgör grunden för den undervisning Arcane School meddelar. Så är det, icke emedan de är mina böcker, utan emedan de utgör del av den Uråldriga Visdomens kontinuitet och utgör den Uråldriga Visdomens senaste utflöde från Hierarkin. De får inte bli någon sekts bibel, såsom varit fallet med *Den Hemliga Läran* och Teosofiska samfundet. Detta har för övrigt varit en djup besvikelse för Hierarkin. A.A.B. får icke göras till en esoterisk auktoritet. De som är förbundna med den Stora Vita Logen främjar inga biblar eller auktoriteter – endast människosjälens frihet. Det enda viktiga är läran, icke dess källa eller form.

Låt mig upprepa för klarhetens skull: Ingen av er har något ansvar för Arcane School eller för de verksamheter av tjänande, genom vilka ni kan arbeta och hjälpa, med ödmjukhet och rent motiv i någon av dem eller i dem alla, under A.A.B.:s ledning eller deras ledning som hon betrott med ansvaret därför ... Det är i dessa förhållanden ni kommer att utveckla den ödmjukhet och de rena motiv som är lärjungens iögonenfallande kännetecken.

Ett vill jag emellertid att ni klart fattar, och det är det *mönster* som ligger till grund för de olika sidorna av det arbete som nu är i färd med att vidgas. Ett enkelt diagram torde klargöra förhållandet, och *dessa förhållanden är i dag faktiska:*

Den energi, som driver den Nya Gruppen av Tjänare i Världen, skulle kunna liknas vid det antahkarana som förbinder mänskligheten med Hierarkin och utgör en kanal för kontakt med Mästarnas Ashramer. Arcane School kan betraktas såsom ett av resultaten av den verksamhet den Nya Gruppen av Tjänare i Världen bedriver. Det finns många andra spridda över hela världen. Detsamma gäller Tjänandets Verksamheter. Ingen esoterisk grupp ledes säkert och drivs av rätt motiv, såvida de andliga energier den tillgår och den kunskap och visdom den utvecklar ej kommer till uttryck i bestämt tjänande. Tjänandets verksamheter är således ett uttryck för att Arcane School är levande, och detta förhållande måste värdesättas och bevaras.

I egenskap av lärjungar har ni er givna plats i de främre lederna av den Nya Gruppen av Tjänare i Världen, och ert ansvar, såsom grupp, är att bistå i en fas av det arbete som skall utföras och som strängt taget är hela Hierarkins projekt. Jag ber er att sätta in era ansträngningar i arbetet på att förbereda för Kristi återframträdande, att på alla möjliga sätt främja spridningen både av den broschyr som bär detta namn och den bok som handlar om Hans återframträdande. Världen måste översvämmas med upplysningen, och genom det hopp och den förväntan som sålunda tänds kan den skrida framåt in i större ljus, bättre mänskliga relationer och en förnyad lycka. Resultaten av era verksamheter i detta avseende bör göra de tjänande verksamheter, vari Arcane School är inbegripen, än gagneligare och öka skarorna av dem som arbetar mentalt med Trianglarna och för riktiga mänskliga relationer genom arbetet med den Goda Viljan.

Börja, mina bröder, med att utföra ert eget arbete och överlåt därvid åt andra att axla sina anvisade ansvarsbördor och spill ingen tid på att blanda er i någon fas av arbetet som inte fordrar er tillsyn. *Ni är i min Ashram.* Arcane School är intet projekt av min Ashram och är således icke ert ansvar. Den har varit det medel, varmed ni erhållit en välbehövlig esoterisk skolning, och fortsätter att göra det, om ni så önskar, men Kristi arbete (vid vilket alla Ashramer är löftesbundna) fordrar ert samarbete. Detta är det ansvar jag lägger på era axlar.

Att de kommande åren må se utvecklas hos er alla en fastare hängivelse, ett självupppoffrande tjänande och en fördjupad ödmjukhet är vad er vän, medarbetare och Mästare hoppas och beder.

Mars 1949

MINA BRÖDER:

Jag har ingen gruppundervisning att meddela er nu. Ej heller kommer jag att meddela er någon dylik igen. När undervisningen i de avsedda ämnena är fullbordad, kommer jag att skriva en anvisning om grupparbete, vilken kommer att avsluta allt jag har att säga i ämnet i de två volymerna av boken *Lärjungaskap i nya tidsåldern*. Denna boks huvudsakliga ändamål är att väcka den aspirerande delen av allmänheten till insikt om det tillfälle till skolning som yppas för dem, om de så väljer. Detta bör förmå dem att tänka klarare om Hierarkin och dess uppgifter. Mycket gott kan komma av att denna bok och dess undervisning sprides, och en ny epok på de andliga lärorens område kan bli resultatet därav. Mitt mål för närvarande är att hjälpa A.A.B. att avsluta den viktiga undervisning jag – med hennes bistånd – givit gruppen under en lång följd av år. Den kommer därefter att bli tillgänglig för allmänheten efter vissa bestämda uteslutningar, som hon vet om och som liknar dem som gjorts i den första volymen. Ni har fått mer, mycket mer, än ni kan tillgodogöra er. Av den ursprungliga gruppen elever är endast ett fåtal kvar. Av de fler än femtio ursprungliga medlemmar, som varit anslutna till min Ashram, återstår blott sexton, och av dessa är endast åtta verkligt aktiva, och av dessa åtta föranleder mig två vissa frågor.

Ni kan vid detta laget med rätta ställa följande frågor: Vari ligger felet, och begicks det misstag i de val jag gjorde? Var ligger skulden för det som – ytligt betraktat – synes vara ett så iögonenfallande misslyckande? Det kanske intresserar er att få några av grunderna framlagda för er:

1. När en Mästare utväljer den personal som skall utgöra hans Ashram, styres Han själv av vissa ofrånkomliga faktorer.

a. Faktum att en lärjunges aspiration och utveckling (vanligen har någon äldre lärjunge stimulerat honom därtill) satt honom i stånd att i tanke och medvetenhet nå Ashramens periferi. I vissa fall har den andliga drivande processen fört honom därhän i förtid. Lärjungen är emellertid *där*. Nästa åtgärd blir Mästarens sak. Denne måste då erbjuda lärjungen tillfället att träda närmare, om han äger förmågan att taga detta steg.

b. Det karmiska förhållandets faktum. Många av dem som fått tillfället att arbeta med mig, har stått i något förhållande till mig genom tidigare liv och har – på grund av vissa verksamheter – vunnit rätten att få tillfället till att arbeta i ett ännu närmare förhållande. Detta bevisar de genom att arbeta av karma. Sådana var H.S.D. och S.S.P. Ingen av dessa båda misslyckades fullständigt.

c. Faktum att det i dagens värld finns behov av arbetare. Mästarna drivs av nödvång att använda människor att utföra vissa delar av det exoteriska tjänande arbetet, för vilka de möjligen är lämpade men för vilka de i andra avseenden icke är redo. En sådan var W.D.B.

Alla dessa faktorer styrde nödvändigtvis mitt val, ty även jag (om jag också är en Mästare) bestäms av esoterisk Lag och måste erbjuda tillfället. Av de utvalda har många misslyckats, men eftersom självupppoffring och hängivenhet för antingen Hierarkin eller mänskligheten alltjämt finns hos dem, består anslutningen till min Ashram, även om i ett sådant fåtal fall tillåtelse att träda närmare kan beviljas. De är ännu *icke* färdiga för att uppnå en ”mer upplyst ashramisk ställning”, som det heter.

2. Att vara ansluten till en Ashram utsätter aspiranten för en intensifierad stimulans. I många fall har det visat sig omöjligt för chelaer att klara av det. När andlig energi strömmade in i personligheten via aspirantens egen själ, bidrog det till att det framkom sådant som var gott men även sådant som icke kunde föras närmare in i själva Ashramen. De önskade egenkaperna behövde utmönstras. (Dylika aspiranter var S.C.P. och L.U.T.) Stimulansen kan inte undvikas och är ett av proven på en antagen lärjunges duglighet för ”ashramisk delaktighet”. Fulländning begäres eller förväntas icke, men vissa fel hos personligheten, sådana som högmod, häftigt lynne och disciplinlöshet, måste åtminstone behärskas.

3. Misshag med kritik uteslöt andra ur gruppen. De uthärdade inte att deras fel blottades vare sig för dem själva eller för gruppen. De visste att somliga tendenser förefanns men inte hur allvarliga de var. När jag i detta avseende sökte hjälpa dem, väckte det endast ovilja. I många fall (såsom jag annorstädes har sagt er) intog man den ståndpunkt att beröm, lovord och intressant personlig undervisning hade skrivits av mig, men att A.A.B. bar ansvaret, om därtill någon kritik yttrades. Detta sistnämnda var icke en enda gång fallet. I själva verket har jag flera gånger mildrat min kritik (eller analys, som jag föredrar att kalla det) och någon gång uteslutit den helt och hållet på begäran av A.A.B., som måhända bättre än jag känner det västerländska kynnet. (Dylika medlemmar var I.S.G-L. och D.E.I.)

4. Flera av eleverna uppskattade icke andligen det tillfälle som yppades för dem. Detta var egentligen fall av icke-igenkännande, varom de var praktiskt taget omedvetna. De förblir i detta tillstånd i avvaktan på en annan inkarnation. (L.D.N-C. var ett slående exempel på denna inställning. Ett annat var J.A.C., ehuru han torde sätta stort värde på att återinsättas. Detta är icke möjligt. Hade emellertid A.A.B.:s liv varat längre, hade det kunnat genomföras. En annan tillhörande denna kategori var B.S.D.)

5. Vissa andra elever betraktade ”esoterisk lydnad” såsom inkräktande på deras fria vilja, såsom D.A.O. gjorde. Ganska många av er led helt enkelt av tröghet. Även om de var glada och entusiastiska över det material de erhöll från mig, i gruppundervisningen eller den personliga handledningen, var de alltför lata för att till fullo utnyttja det erhållna och underlät konsekvent att villfara mina önskemål.

Det är värdefullt att märka något högst betydelsefullt och intressant: Alla de som vandrat genom dödens port, har även övergått till ett avgjort närmare förhållande. De hade förtjänat denna belöning och har gjort gott bruk av det jag hade lärt dem. Dessa är, som ni vet, C.D.P., K.E.S., D.P.R. Ytterligare två rustar sig i dag hastigt för att följa dessa tre lärjungar in i Ashramen. Dessa är B.S.W., som före sin död slog in på en sidoväg men blott för några år, och G.S.S., vilkens personlighetshöljen ej kunde tåla den stimulans som nådde henne via gruppen. Denna känslighet för alltför stark stimulans är något som nu lätt rättas till. Den utgör icke något fel utan endast en karmisk belastning.

Jag har tagit mig tiden att säga detta för att klargöra för er vissa grunder till sådant som kanske synes er vara ett misslyckande. Jag är mycket belåten med det arbete som utföres av några av de åtta medlemmar som förblir verkligt aktiva. Två av er har kämpat sig igenom svåra prov och är i dag mycket bättre tjänare. Dessa är D.H.B. och R.S.U. En av er, R.S.W., löper fara för att i sina verksamheter råka in på en sidoväg men kommer nog att bestå provet. Det kommer att taga henne ytterligare två år att kämpa sig fram till klarsynthet. Om övriga åtta kvarvarande medlemmar av den ursprungliga gruppen har jag ingen kommentar att göra förutom att uppmuntra dem. De står fast men har fått tillräcklig undervisning att bearbeta och kan icke mottaga ytterligare stimulans. De flesta av dem kommer inte att behöva vänta på att få träda in avgjort djupare i Ashramen, sedan de passerat dödens port. H.S.D. bör för återstoden av sitt liv arbeta på att uppnå en sinnets stillhet, och hon bör även bistå A.A.B., så länge som A.A.B. behöver henne. L.D.O. måste förvärva en vidare syn i stället för sitt begränsade sätt att betrakta mänsklighetens problem. Hon måste överge sin förvissning om att de överskylande medel och lösningar hon föreslår är fullkomligt riktiga. F.C.D. arbetar ordentligt, men han är en gammal och skolad lärjunge, och om honom har ingen farhåga behövt råda. Detsamma gäller J.W.K-P.

Såsom ni märker, har jag inte lämnat någon fullständig redogörelse. Jag har emellertid angivit tillräckligt för att visa mina grunder för omdömet att det varit ett sådant torftigt exoteriskt uttryck för en verkligt esoterisk, inre rörelse – en inre rörelse, som förblir orubbad, även om den yttre formen ej håller samman på grund av medlemmarnas svaghet och det dagliga livets tryck på den yttre gruppen. Ni är alla – från den först antagna till den sista som ingick i gruppen – alltjämt inom min aura eller inom Mästaren K.H.:s Ashrams större aura, och ni kommer att där förbliva, därom hyser jag visshet. Jag vill även påminna er om att min Ashram har många medlemmar, som ni icke vet något om och som inträtt i min Ashram utan A.A.B.:s hjälp. Ni är icke den viktigaste gruppen. Glöm icke dessa andra lärjungekamrater. En dag, när ni upprättat medvetenhetskontinuitet, kommer ni att känna dem, ty ni kommer att medvetet möta dem inom min Ashram. Ni kommer även att veta och upptäcka anledningarna till det experiment med dessa andra grupper som nu företas av Hierarkin, om ni noggrant läser undervisningen om Sanat Kumaras Ashrams, Hierarkins, framträdande i det yttre.

Augusti–september 1949

BRÖDER SEDAN GAMMALT:

I mitt medvetande återkommer ständigt tanken på vad jag kan säga för att göra grupparbetet, gruppförhållandena, gruppidentifieringen och gruppinitiationen en hållbar, aktiv och faktisk realitet i er och i andra aspiranternas och lärjungarnas medvetenhet. Jag söker med djupt allvar göra detta ämne sant och livskraftigt, eftersom det är ett väsentligen nytt esoteriskt begrepp och en frötanke, som världens många aspiranter måste fatta. Samtidigt måste aspiranten inse att ideerna ej är av verklig vikt för honom såsom individ – alltså för er såsom individer och löftesbundna lärjungar. Sålänge som ert medvetenhetstillstånd lägger tonvikten på att ni är individer, kan gruppens *idé* icke taga form såsom ett *gruppideal*. Förnimmelsen av avskildhet är alltjämt närvarande. Det är en förnimmelse, som med hårt arbete utvecklats – enligt evolutionens lag – alltifrån den stund er själ beslöt att experimentera, erfara och uttrycka gudomlighet. Individens enskilda strävan, enskilda emotionala reaktioner och enskilda materialistiska strävan har (om

jag så får mindre lyckat beteckna det) varit de andliga väsentligheter som nödvändigtvis måste föregå gruppsträvan och medvetna gruppförhållanden. Den faktor detta medförde är således ett bestämt ”brytande med det förflutna” och inträdet i ett nytt medvetenhetstillstånd – en medvetenhet, som i grunden är inklusiv och icke exklusiv.

Detta är en väsentlig sanning, och så formulerad ett slitet uttryck, som ni väl känner. Hos de flesta av er förblir den en mental föresats. Ni hoppas att någon gång nå fram till denna grundläggande förnimmelse av inklusivitet som kännetecknar Hierarkin. För närvarande känner ni er icke sammansmälta, sammansvetsade och inlemmade i deras mentala, emotionala och eteriska aurer som bildar den grupp ni vet med er om att tillhöra. Jag ber er att noga studera vad jag just sagt. Tycker ni till exempel om att tränga in i en annan medlems mentala atmosfär eller har ni något emot att han tränger in i er och sålunda finner vad er tanke innehåller? Detta innebär ett viktigare prov, och det är ett prov, som ni en dag kommer att behöva ställas inför. Återigen: tycker ni om att dela era emotionala reaktioner med en lärjungekamrat? Är ni intresserad av detta? Om svaret är: ja; varför då? Någon dag måste detta intresse för att gensvara visa sig effektivt, och detta måste nödvändigtvis innebära självuppoftning i båda riktningarna. Önskar ni eller anser ni det lämpligt att en medarbetare kommer under inflytande av er eterkropp och således av de energier som flödar genom denna? Och önskar ni att hans energier flödar genom er?

Detta är några av de verkningar som grupparbetet medför, och för dessa måste ni vara beredda. Insikten om att dessa är nödvändiga och oundvikliga leder er med tiden till att noga granska era tankar, era emotionala reaktioner och de energier ni hela tiden släpper in, *eftersom* ni (för första gången i er själs historia) känner behovet att skydda er broder för resultaten av era personlighetsreaktioner. Följaktligen ersätter vetenskapligt grundat tjänande er hittills tanklösa och odisciplinerade verksamhet. Jag vill här påpeka att ni aldrig någonsin försöker skydda er för er medlärjunges personlighetsreaktioner. Ni välkomnar dem och upptar dem och – medan ni hanterar dem – hjälper frigörelsens sak i såväl hans liv som ert eget.

Hela detta ämne, gruppens inre samspel, är långt djupare och viktigare än ni anar eller uppskattar. Det kan sammanfattas i Paulus’ ord: ”Ty ingen av oss lever för sig själv.” Att känna, tänka och upptaga de många verkande och igångsättande energierna utgör en väldig process av många inbördes förbundna samband, och detta är de flesta aspiranter benägna att glömma.

Jag föreslår att ni under det kommande året läser igenom era individuella anvisningar och därvid – under årets lopp – besvarar sex frågor, som jag skall diktera. Denna uppgift (skall jag så benämna den?) har till ändamål att klargöra för er era problem och ert tillfälle och den latent kunskap ni vunnit såsom resultat av de år ni arbetat, undervisade av mig. Svaren kommer att ge gruppens bröder en förnimmelse av samhörighet med er, en känsla av delat ansvar, en insikt om gruppstillgångar och *grupprikedom* (här brukar jag åter igen ett egendomligt ord) och en insikt om vad som är möjligt, vilket kan mycket stärka er alla och envar. Därmed avslutas vår undervisningsperiod. Om ni utnyttjar tillfället till detta personliga forskningsarbete, ett tillfälle som i tiden sammanfaller med efterkrigstiden, kanske ni finner att ert liv och era kontakter i andlig mening och ert förhållande till gruppen plötsligt fördjupats och stärkts. Kanske ni även upptäcker att ni själva får tillfället att lära på ett nytt och subjektivt sätt, om vilket jag icke kan tala, förrän ni själva registrerat det. Ni kommer att på detta sätt betydligt öka er användbarhet för mänskligheten, för Ashramen och för mig.

Intryckets vetenskap är av särskild betydelse för gruppen. Förbi är den tid, då ni ägnade mycken uppmärksamhet åt er själva och era egenarter. Gruppverksamheten bör intaga dennas plats. Därmed menar jag denna särskilda lärjungegrupps verksamhet i förhållande till min Ashram och i förhållandet till tjänandet i världen.

Jag vill att ni tänker vidare på vårt sjunde ämne, Mästarnas Ashramers framträdande i det yttre, så att det jag hoppas kunna säga er i vår nästa undervisning kan betyda mer för er.

Läs snabbt igenom de för gruppen avsedda skrifterna och boken *Lärjungeskap i nya tids-*

åldern (volym I) och skriv sedan:

1. Alla definitioner av en Ashram ni finner. Det finns många dylika.
2. En kort, i tabellform avfattad framställning rörande det *unika* arbete varje Ashram utför i yttrevärlden genom sina invigda och lärjungar och genom anslutna lärjungar, sådana som de flesta av er är. Två eller tre av er har nått förbi anslutningens stadium.

Denna uppgift behöver inte taga mycket av er tid.

Mina bröder, jag är angelägen om ert andliga framåtskridande. Jag har sammanfört er i min ashramiska grupp och således i min aura för er vitalisering, skolning och ert skydd. Min kärlek går alltid ut till er och min förenande önskan. Vill ni inte hjälpa mig i min uppgift? Vill ni bistå mig i den hierarkiska strävanden, vid vilken jag är löftesbunden och vilken jag åtagit mig i förening med de övriga Mästarna? Det finns mycket ni kan göra genom att tala, genom att skriva och genom att föregå med exempel. Vill ni icke göra det – helhjärtat och med det enda syftet att hjälpa en svårt lidande och överbelastad mänsklighet?

De sex frågorna är avsedda att sammanfatta och göra djupt personliga och betydelsefulla i er medvetenhet den undervisning som det senaste fåtalet år meddelats denna grupp av anslutna lärjungar. De kan betraktas såsom frågor lärjungens egen själ ställer honom och markerar – rätt och kreativt använda – avslutningen av en inledande cykel och inledningen av en ny cykel av andlig användbarhet och av förnyad tillväxt och utveckling.

Dessa frågor bör ni mycket noga begrunda och med stort allvar övertänka, innan ni besvarar dem. Svaren bör förmedla *sanningen*, sådan som lärjungen ser den i dag och icke i sitt önsketänkandes och sin strävans belysning. Svaren bör skrivas ned (så att denna sanning fokuseras) utan någon tanke på eller fruktan för vad andra gruppmedlemmar kan anse. Mina bröder, i en Ashram känner man en människa sådan hon *är*. För denna klara kunskap bör denna grupps medlemmar (anslutna till min Ashram) bereda sig.

Ett förslag skall jag göra: Frågorna är sex till antalet. Därmed kan ni under det kommande året ägna varje fråga två månaders begrundan. Skänk två månader av noggrann begrundan, eftertanke och inre sökande och formulera sedan, vid den andra månadens slut, ert svar.

Fråga 1. Utgående från ett studium av de anvisningar jag meddelat rörande era fem betingande strålar och ett studium av er själv i samband med de lämnade upplysningarna:

- a. Vilken av de fem betingande strålarna styr er och vilken dominerar mest?
- b. Vilken stråle bör styra er och hur kan ni stärka denna kontroll?

Denna frågas besvarande förutsätter att ni sanningsenligt betraktar era goda och dåliga egenskaper, era såväl tillgångar som begränsningar.

Fråga 2. När ni blickar tillbaka på de år, under vilka ni fått undervisning, känner ni att ni avgjort har skridit framåt på Vägen? Om så är fallet, vad grundar ni denna tro på? Kunde ni under rådande omständigheter ha gjort större framsteg, och om ni icke gjort det, vilken var orsaken eller vilka var orsakerna till detta?

Fråga 3. Vad anser ni personligen att ert framtida arbete skulle bestå i vad avser följande tre förhållanden:

- a. Till er personlighet, i dennas särskilda omständigheter och omgivning, så att ert dagliga liv blir andligen effektivare?
- b. För att upprätta en närmare kontakt med er själ i samma avsikt, det vill säga effektivare andligt liv?
- c. För att åstadkomma själens och personlighetens förening och klart framvisa detta faktum. Vad betraktar ni såsom det för närvarande största hindret för detta måls uppnående?

Fråga 4. Är ni nöjd med det förhållande ni upprättat med era gruppbröder?

- a. Känner ni dem bättre och älskar ni dem mer än ni tidigare gjorde? Detta betyder: dem alla, såsom en grupp.
- b. I vilka avseenden anser ni att ni svikit dem, om ni gjort detta, och vad avser ni att göra för att rätta till situationen?
- c. På vilket sätt anser ni er ha varit en tillgång för gruppen?

Dessa fyra frågor angår i huvudsak er förmåga att leva såsom en själ i er lilla yttre värld och avser främst ert *objektiva* uttryck. Följande två frågor angår era *subjektiva* relationer.

Fråga 5. Vilken är er inställning till er Mästare, Djwhal Khul, såsom resultat av åratals skolning under hans ledning?

- a. Kan ni när som helst känna min vibration? Hur vet ni skillnaden mellan min vibration, er egen själs och gruppens vibration?
- b. Vilken inverkan har fullmånarbetet haft på er? Har det blivit några resultat av detta försök till kontakt och, om så är fallet, vilka är dessa?
- c. Vad är det som nu bör vägleda era bemödanden med avseende på ert arbete såsom min lärjunge under återstoden av ert liv?

Fråga 6. Vilken del i mina planer och i den uppgift som tilldelats min Ashram är ni beredd att åtaga er? Denna fråga avser både ert inre och ert yttre arbete av praktisk natur.

- a. Har ni något bestämt arbetsschema, i huvuddrag tecknat i er medvetenhet, såsom er insats i min Ashrams verksamhet?
- b. Om så är fallet, vad är detta arbetsschema och hur tänker ni er att genomföra det och göra det effektivt?
- c. Vilken är Ashramens huvuduppgift vid denna tid? Vet ni vad slags bistånd – subjektivt eller objektivt eller bådadera – ni kan lämna?

Denna sista fråga tränger djupt in i er förmåga att reagera på *intryck* från mig och från Ashramen. Jag vill att ni besvarar den efter bästa förmåga ur denna synvinkel.

Fortsätt, mina lärjungar, in i ett närmare förhållande till den Ashram, vars brännpunkt jag är. Sträva efter en närmare kontakt med era arbetskamrater och med mig. Jag är er arbetsledare. Att detta förhållande må visa sig bli det kommande årets märkbara landvinning för er alla och envar är min uppriktiga önskan.

November–december 1949

MINA SEDAN LÄNGE FÖRBUNDNA BRÖDER:

I den undervisning jag senast meddelade er gav jag er blott mycket ringa anvisning rörande grupparbete, ehuru däri fanns flera betydelsefulla antydningar, om ni ägde intuition nog att fatta dem. Jag har emellertid under åren som gått givit er mycket. Likväl tvingas jag, när jag blickar tillbaka på dessa år, inse hur förhållandevis litet gagn ni haft av denna undervisning om grupparbete, även om många av er haft mycket gagn av de personliga anvisningar jag givit er. Endast sexton av er återstår av de ursprungligen femtio aspiranterna på lärjungaskap. Jag tycker att ni själva borde vara de första, som medger att det råder mycket litet samspel inom gruppen och att intet gruppföretag sporrar dessa få av er som alltjämt står fasta.

Vissa av er (F.C.D., J.W.K-P., R.V.B., P.G.C., R.S.U. och R.S.W.) arbetar aktivt i enlighet med mina planer. Dessa planer är dock egentligen icke mina utan blott det samarbete som fordras i hierarkisk strävan. De övriga av er är uppslukade av det dagliga livets bestyr eller är alltför trötta för att kunna vara aktivare än ni redan är, och av detta sistnämnda tillstånd hos personligheten har jag ingen kritik att yttra.

Det är nödvändigt för er att minnas att denna gruppansträngning, som jag inledde med några av de äldre och mer erfarna Mästarnas bistånd, ingalunda är fullbordad. Den kanske (och sanno-

likt) är ett experiment för er i just detta liv, men kanske i nästa liv väcker hos er en ny inställning och en djupare förståelse om vad det är som subjektivt pågår. Det har varit er brist på förståelse och insikt om det erbjudna tillfället, som bekymrat mig och förbryllat A.A.B. Liksom andra lärjungar fick hon först arbeta i okunnighet. När hon började tjäna, visste hon i sin fysiska hjärnmedvetenhet ingenting om Mästarna eller Hierarkin, men hon fortsatte i många år att tjäna, tills upptäckten (eller kanske snarare återupptäckten) av gamla förbindelser och gammal kunskap klargjorde hennes vision och hållning till sanningen. Sakteliga drar hon sig nu tillbaka till det tjänande som (inom Ashramen) kommer att möjliggöra för K.H. att utföra djupare andligt arbete i samverkan med Kristus. Det var för att skola sig och sålunda sätta sig i stånd att göra detta, som hon företog sig, *ensam och utan min hjälp*, att grunda och organisera Arcane School. Detta gav henne mycken behövlig skolning och erfarenhet och satte henne i stånd att framvisa undervisningens kvalitet och kvaliteten av den esoteriska psykologi som i varje Ashram och i synnerhet andra strålens Ashram är den huvudsakliga uppgiften.

I detta sammanhang vill jag säga er alla, som förblivit ståndaktiga, även om nödtvunget inaktiva, att jag ber er att, allteftersom livet fortskrider och ni till sist och oundvikligen står inför att avlägga höljet, i ökande grad hålla fast vid er kunskap om Hierarkin och sålunda övergå till den andra världen med fullständig hängivenhet för den hierarkiska Planen. Detta är icke blott ett förslag från min sida. Det är ett försök att rikta er uppmärksamhet på begreppen kunskapens andliga kontinuitet och riktig inställning. Således går ingen tid förlorad. Ni kan – om ni så väljer, alla och envar – uppnå verklig medvetenhetskontinuitet, och denna är en av de faktorer som tjänar till att hålla denna lärjungegrupp samman.

Det finns några saker, som jag måste säga er, emedan detta blir min sista undervisning i ämnet grupparbete. Det är inte nödvändigt för mig att säga så mycket mera i detta ämne. Jag vill inleda med några frågor. Tänker ni någonsin med erkänsla på dem som ej längre arbetar med oss? Är till exempel D.A.O. någonsin i era tankar? Tänker ni någonsin på S.C.P., W.D.B., J.A.C. eller på L.D.N-C., denna sakkunniga arbetare för Hierarkin? Jag kan nog garantera att de sällan förekommer i ert medvetande. Likväl är de alltjämt oskiljaktiga delar av denna grupp, som hade uppgiften och ansvaret att vara en av de första grupperna (men ingalunda den enda), som skulle försöka taga de första stegen mot att låta Hierarkins Ashramer framträda i det yttre.

En av de insikter, som är särskilt viktiga för den andliga aspiranten, är att Hierarkin är fullständigt oförmögen – enligt lagen för människosjälens frihet – att arbeta i människornas värld utan de representativa grupper som kan ”nerdimensionera” energins hierarkiska kvalitet, så att genomsnittsmänniskan (med sin genomsnittsvibration och -kvalitet) kan bli mottaglig. Det var just därför jag genomförde detta experiment i grupparbete med er alla för att pröva i vad mån den mänskliga förmågan i sina högre yttringar kunde gensvara på denna betydligt högre kvalitet. Det har icke utfallit såsom jag hade hoppats, men på grund av att ni alla – från vår synpunkt betraktade – tillhör samma andliga generation och att ålderskillnaden i intet fall var större än tjugofem år i det yttre (och tro mig, min broder, jag glömmer den ålder som gäller i fysiska världen!), kommer ni alla att återvända tillsammans för att fortsätta denna ofrånkomliga erfarenhet.

I den kommande cykeln av tjänande kommer ni emellertid inte att ha den förbindelse ni under detta liv haft med A.A.B. och F.B., som då kommer att arbeta i sina egna Mästares Ashramer, vilket även F.C.D. och R.S.U. kommer att göra. Drag nu ej av det just sagda slutsatsen att det icke blir någon kontakt och något samarbete i tjänandet i världen, ty det blir det. Alla Ashramernas förening enligt den andliga Planen är fullbordad, och de inbördes förhållandena kommer att i ökande mån framträda. Men ingen av de fyra nämnda kommer att arbeta i min Ashram, och för detta ber jag er att vara beredda. Minns likväl att personliga karmiska band har knutits och att de grundas på många oanade relationer och att det finns mycken personlig karma i denna grupp om fler än femtio människor. Detta var nödvändigtvis fallet, ty annars skulle mycket litet av personliga relationer ha varit möjligt, vilket kan vara svårt för er att förstå.

Jag vill hejda varje tendens att betrakta någon Ashram såsom överlägsen någon annan. Av de fyrtionio Ashramer, som utgör Hierarkin i denna planetperiod, är några fullt aktiva, medan andra är i färd med att bildas och åter andra ännu befinner sig i ett alldeles embryoniskt tillstånd i avvaktan på att någon invigd, som i dag bereder sig för femte initiationen, skall med sin ”fokuseringsförmåga” låta den födas. Till väsendet och potentialiteten är alla Ashramer jämbördiga, och de tävlar icke sinsemellan med sina kvaliteter. Alla är de olika vad avser deras planerliga verksamhet – en aktivitet som i sin helhet ingår i en noggrant utformad hierarkisk verksamhet. Detta behöver ni nogsamt minnas. En lärjunges hängivelse för någon särskild Mästare saknar betydelse för denne Mästare eller för hans ashramiska grupp. Det är icke hängivenhet eller förkärlek eller något av personligheten träffat val, som bestämmer hur Mästarens grupp formas. Det är relationer från gamla tider, förmågan att framvisa vissa livsaspekter för en mänsklighet som begär dessa och ett till en viss stråle hörande uttryck för en bestämd kvalitet, som avgör aspiranternas hierarkiska ställning i en Ashram. Detta är måhända en ny tanke för er och är grunden till att A.A.B. aldrig framhållit koncentrationen på någon av de kända Mästarna. Hon har alltid varit på det klara med att varje central Ashram är närmast förbunden med sex andra Ashramer, som stadigt och oavbrutet organiseras för att tillgodose planetens behov. Jag ber er märka att jag inte sade ”människornas behov”, ty de planetens behov som Hierarkin har att tillgodose omfattar mera än fjärde naturrikets. Jag vill att ni betänker detta.

Det vore till gagn för er även att betrakta Mästarnas Ashramer såsom uttryck för högsta slags konstruktivt fungerande grupper. Det råder inom Ashramens arbetsstyrka en fullständig enighet om ändamålet och en ytterlig hängivelse (utan förbehåll hos den ifrågavarande lärjungen) för främjandet av det omedelbara ashramiska företaget. Mästarens ställning i gruppens centrum har ingen likhet med lärarens i en grupp elever och hängivna, sådan vi lärt känna den i denna Fiskarnas tidsålder. Han är centrum helt enkelt emedan Han genom Sin vibrations kvalitet, genom gamla karmiska relationer och genom lärjungars, invigdas och somliga aspiranternas åkallande begäran sammanfört dem för att främja Sitt ashramiska företags ändamål. Han har *icke* sammanfört dem för att undervisa dem eller bereda dem för initiation, såsom man hittills lärt. Aspiranter och lärjungar *bereder sig själva* för initiationsprocesserna genom att initieras i gudomlighetens mysterier *genom disciplin, meditation och tjänande*. Ni behöver komma ihåg att en Ashrams Mästare kan till exempel draga till sig andra Mästare av samma rang som Han Självt innehar. Jag har fem Mästare, som arbetar tillsammans med mig i min Ashram. Det vore av värde för er, om ni beaktade de faktorer som håller en Ashram samman och ligger till grund för dess enhet. De viktigare och de ni kan förstå är följande:

1. En Ashrams Mästares viktigaste förmåga är att han förtjänat rätten att direkt kommunicera med Rådet i Shamballa och sålunda utan annans förmedling få vetskap om den uppgift i evolutionen som det omedelbart förestår för Hierarkin att fullgöra. Av sin Ashrams invigda kallas han ej Mästare. Han betraktas såsom Planens Väktare, och detta grundas på hans förmåga att ”skåda det större Ljus som skiner i Shamballa”. Planen är grundprincipen för en Ashrams verksamheter vid någon viss tid under en viss cykel.

2. Denna enighet om ändamålet medför en mycket nära subjektiv relation, och Ashramens varje medlem ägnar sig åt att göra sin största möjliga insats i den föreliggande uppgiften. Personligheter ingår icke. Ni minns att jag för några år sedan sade er att personlighetshöljerna lämnas utanför Ashramen – symboliskt talat. Detta betyder att personlighetens finare kroppar nödvändigtvis måste följa samma regler som den fysiska kroppen – de lämnas utanför. Minns även att Ashramerna existerar i buddhivärlden, intuitionens värld. Det samfälliga åtagandet och det förenade fasthållandet vid den önskade och ordnade cykliska tekniken binder Ashramens alla medlemmar samman i ett enda syntetiskt helt. Det kan därför icke råda någon oenighet eller något framhållande av individuella uppfattningar, ty ingen till personligheten hörande vibrationskvalitet kan tränga in ens i utkanten av en Ashrams aura.

3. Planeringen och tilldelandet av uppgifter i samband med det instundande företaget genom-

föres medelst ashramisk, reflekterande meditation, inledd av Planens Väktare. En Ashrams Mästare säger icke: "Gör detta!" Tillsammans, i fullkomlig samklang och i djup reflektion, utvecklar Ashramens medlemmar planerna, och varje lärjunge och invigd *ser* esoteriskt var han behövs och var han – i varje givet ögonblick – måste sätta in sin samarbetets energi. Märk mitt ordval här. En Ashrams medlemmar sätter sig emellertid icke för en gemensam meditation. En av de egenskaper, som utvecklas genom ashramisk kontakt, är förmågan att alltid leva inom den intuitiva förnimmelsens fält – ett fält som skapats eller en energifär som alstrats av Hierarkins samfälliga planering och koncentrerade energi. En analogi (men blott en analogi) vore att likna detta fält av reflekterande och reflekterade energier vid en människas hjärna. Denna hjärna reflekterar mottagna impulser av telepatisk aktivitet, de sinnesförnimmelser och de kunskaps-element som erhållits i de tre världarna. Sedan vidtar reflektionen i samband med de mentala processer som samordnas med hjärnan, och därefter följer meddelelsen av dessa reflektioner till yttervärlden. Den ashramiska reflekterande meditationen är en oskiljaktig del av lärjungens, den invigdes ständigt utvecklade förnimmelser och är i sin tur en del av hela den hierarkiska reflekterande meditationen. Denna bygger på inspiration (i esoterisk bemärkelse) från Shamballa. Den stund en lärjunge kan delta i denna ständiga, oavlåtliga meditation eller reflektion utan att det hindrar hans tjänande och hans övriga tänkande, blir han det som kallas "en lärjunge, som aldrig mer skall lämna det".

4. Ännu en faktor, som medför gruppenhet och samordnade precision i arbetet är den fullständiga frihet från varje slags kritiklusta som råder i Ashramen. Det finns hos dennas arbetsstyrka ingen tendens till kritik och intet som helst intresse för medlemmarnas yttre, personliga liv, om dessa medlemmar är sådana, som verkar i de tre världarna. Kritik, sådan den förekommer hos människor, är blott ett sätt att framhäva det lägre jaget och avleder uppmärksamheten till att beakta materiaspekten av en människas liv. Hos en Ashrams medlemmar råder nödvändigtvis klar syn. De känner varandras förmågor och begränsningar, och de vet således var de kan komplettera varandra och tillsammans bilda och tillhandahålla ett fulländat arbetslag för tjänandet i världen.

5. En ytterligare faktor vill jag nämna bland de många möjliga: En Ashrams medlemmar är alla i färd med att framvisa kärlek och rent förnuft, och de fokuserar sig samtidigt i gudomens Viljeaspekt. Detta uttalande kanske ej säger er mycket för närvarande, men det handlar här i grunden om den faktor som bildar det högre antahkarana, som förenar Hierarkin och Shamballa. Därmed får det planetariska ändamålet så stor betydelse.

Dessa är de huvudsakliga faktorer som alstrar gruppenhet. De får till resultat att telepatiskt samband och intuitiv förnimmelser råder. Men dessa förmågor är verkningar och icke orsaker och är måttet på den erhållna gruppenheten.

Ni kan således förstå den vetenskapliga grund jag hade, när jag under de föregående åren uppmanade er till ett gruppföretag, ty det är en särskilt viktig enande faktor, och den inre Ashram, med vilka ni är förbundna, står i förhållande till er (just där ni har nått i utvecklingen) där Shamballa står i förhållande till Hierarkin – från den dynamiska inspirationens synpunkt betraktade. Hade ni utfört detta (vilket ni icke gjorde), skulle gruppen ej ha fallit isär – såsom den har gjort. Hade ni utmönstrat kritiken, skulle den väsentliga enheten ha stärkts. Ett av de motiv, som drev mig till att utan ringaste omsvep blottlägga era individuella svagheter och begränsningar för gruppen såsom en helhet, var att skola er i den rena förnimmelsens ljus, som känner orsaken och klart skådar ändamålet. Där sann förnimmelser råder, är kritiken automatiskt utmönstrad.

Nutida grupper (och grupper spelar en viktig roll på varje tanke- och verksamhetsområde) består vanligen av människor, som har någon grundläggande föreställning, som de alla delar och som de söker uttrycka genom sina inbördes stridande personligheter och, ofta, i lydnad för någon ledare eller människa med starkare mental förmåga än majoritetens, och för att använda och tillämpa de metoder de ser såsom väsentliga för framgång. Det råder därför ringa verklig

enhet, och ofta beror den enhet som ändå råder på nyttohänsyn och hövligt uppförande.

Men överallt byggs grupper av det nyare slaget samman. Har ni någonsin insett (jag söker här få er att tänka och fundera) att en grupp, som helt och hållet vore sammansatt av människor som tillhörde samma stråle och som även befunne sig på exakt samma utvecklingsnivå, vore i det närmaste meningslös och obrukbar? En dylik grupp skulle sakna dynamik – den dynamik som kommer till uttryck, när många och olika strålegenskaper möts och förenas. När ni talar om att en Ashram är en första strålens eller en andra strålens Ashram – för att nämna endast två av de sju – är det väsentligt att ni minns att, ehuru dess medlemmar kan ha samma grundläggande själsstråle, de likväl sannolikt befinner sig på någon av de sex understrålarna av denna huvudstråle. Något man mycket ofta glömmer är att det även ständigt sker förändringar hos människor, allteftersom de verkligen skrider framåt, så att de övergår från en underordnad stråle till en överordnad stråle eller (för tjänandets ändamål) till en annan understråle av deras egen stråle. Man gör klokt i att inse att en Ashram är sammansatt av alla graders lärjungar och invigda. Det är detta samspel av olika element, som berikar en Ashram och oundvikligen sätter den i stånd att med framgång tjäna i de tre världarna.

Jag är angelägen om att se den grupp hålla samman, med vilken jag företagit ett esoteriskt experiment för Hierarkins räkning. När jag säger detta, menar jag icke endast det fåtal av er som nu är aktiva (och måhända ger sig själva en klapp på axeln för sin ståndaktighet!) utan även de inaktiva medlemmarna och även dem som av egen fri vilja drog sig ur, dem som jag nödvunget måste avskilja och även dem som nu verkar bortom slöjan. Jag har bett A.A.B. att skicka envar av er en fullständig förteckning över alla som ingick i de tidigare grupperna liksom även dem som ingick i den omorganiserade gruppen. Namnen kommer att skickas till er utan kommentar och utan adressuppgifter. Jag vill be er att en dag varje månad – fullmånadagen – sätta er och yttra vart och ett av dessa namn på era lärjungekamrater i ljuset, därvid sända ut ljus och kärlek till dem alla och envar. Detta kommer att stärka allas er relation till varandra och även skapa en energikropp – en eterkropp – för hela den subjektiva gruppen och med tiden införliva dessa med den, återinsätta dem som lämnade den och stärka dem som tyvärr visade sig alltför svaga.

Hela detta problem med gruppens helhet och arbetsstyrkans syntes (om jag får formulera ett dylikt uttryck) utgör vid denna tid ett allvarligt problem för Hierarkin. Det bygger, såsom ni förstår, på den nivå i evolutionen mänskligheten uppnått. Det finns i dag många miljoner – och denna uppgift kan förvåna er – som redan åstadkommit ett bestämt mått av personlighetens permanenta integration. De är *människor* i ordets fullaste bemärkelse, ehuru de kanske alltjämt saknar kontakt med själen eller önskan om dylik kontakt. Detta betyder att de är förhållandevis dominanta människor i den egna omgivningen eller miljön. De utgör därför ett problem i denna förberedande cykliska epok, eftersom de – vanligen alldeles omedvetet – vägrar att ingå i någon grupp. De söker alltid ledarställningen. Detta gäller lika mycket andliga aspiranter som arbetare och gruppleddare på något annat område för mänsklig tanke och handling.

Därför frågar vi oss: Hur kan vi skapa utomashramiska grupper av aspiranter och lärjungar, som främst sätter värde på andlig status, ära och upphöjd ställning? Och vi svarar: Det kan vi icke. Det enda vi kan göra är att skola aspiranter i de för gruppverksamheten erkända fordringarna. Vi måste även påpeka för dem de faror som lurar i mentalt högmod, ingående beskriva för dem deras personlighets begränsningar och de svårigheter som verkligt andligt ledarskap medför och sedan söka övertala dem var och en att sköta sitt och bedja dem att tjäna mänskligheten, vilket naturligtvis betyder att tjäna även Hierarkin och sålunda framvisa sin förmåga att arbeta inom en Ashram. Lärjungar är – på de tidiga stadierna – böjda för att undervisa. De tycker om att i ord uttrycka sin djupa förståelse för esoterisk sanning och därigenom egentligen bevisa sin överlägsenhet över icke-esoteriska elever och därmed (återigen tillfälligtvis) stöta bort dem som de annars hade kunnat hjälpa. De vill gärna visa sin enastående förtrogenhet med hierarkiska principer, men eftersom de ännu icke lever dessa principer, hindrar de mer än de

kan hjälpa. Samtidigt lär de genom självinsikt mycket av detta. De tror att de genom att uttrycka sin kunskap om obetydliga och oväsentliga detaljer rörande Mästarnas liv och arbetssätt därmed visar en hög nivå av andlig förståelse och utveckling. Detta är ingalunda fallet. När allt kommer omkring, visar de sig ha en ytlig uppfattning och falska värden, och sjuttio procent av vad de meddelar är felaktigt och saknar betydelse.

Jag anser det nödvändigt understryka att deras anspråk på att äga kunskap är ogrundade, emedan Mästarnas arbete och Deras frihet att tjäna mänskligheten såsom de önskar allvarligt hindrats av dessa enfaldiga tankeformer och av välmenande aspiranterns förutfattade åsikter. Mästarna motsvarar mycket sällan de teorier, bilder och uppgifter som den genomsnittliga aspiranten så ofta sprider. Allt detta – ockult skvaller och falsk information – behärskar de flesta av de många små ockulta grupperna.

Förrän grupper bildats, som består av lärjungar och längre komna aspiranter, som äger av dem själva konstaterad kunskap och som förmår rätt tolka esoteriska fakta och som även besitter den sällsynta gruppsygden att kunna tåga, kommer vi icke att få Ashramernas önskade framträdande i det yttre. Jag vill att ni betänker dessa ting och bereder er själva för en bättre och sundare uppskattning, därtill att i er nästa inkarnation mer tillfredsställande uppfylla de hierarkiska fordringarna.

Och nu, mina bröder och medarbetare, lämnar jag er att arbeta, tjäna och studera. Med detta sista ord menar jag reflektera och tänka. Jag anbefaller till er betraktelse (emedan ni ännu icke kan tänka verkligt konstruktivt, utan endast imaginativt) den plats i denna hierarkiska planering, inordning och inrättning som min Ashram bör intaga och framför allt er del däri, såsom individer och såsom grupp. Jag ber om ert bistånd, så att en av de nyare Ashramerna kan fylla en god uppgift i Ashramernas grupp, samlade runt Dens Ashram som var min Mästare, Chohanen K.H.

Trycket på er detta år har varit betydligt, det har jag sett och noterat. Gruppen – såsom grupp – har gjort ett bättre arbete detta år än under några av de senaste åren, och jag har sett att hängivenheten djupnat och övertygelsen stärkts. Misslyckanden, där dylika förekommit, behöver ej bestå, ty gruppkärleken kan övervinna dem alla. Personlighetens svagheter, misstag och fel lämnas obeaktade och glöms bort i den mänskliga nödens trängande verklighet. De når icke ens in i Ashramen. Jag vill bedja er att minnas detta och med ödmjukhet i ert hjärta, ihärdighet i era ansträngningar och kärlek till alla människor fortsätta vägen framåt.

Låt kärleken fylla sin uppgift i allas ert liv och i era relationer, såsom den måste göra och gör i Hierarkin. Se på den Ashram, till vilken ni är anslutna, såsom en Hierarki i förminskad skala och låt era bemödanden taga form enligt vad ni lärt om Hierarkin. Räkna allting såsom förlust som ej är till gagn i tjänandet av mänskligheten och bli allt sakligare i er inställning till alla lärjungar och till Hierarkin. Den kommande cykeln är av den största betydelse i att erbjuda tillfällen, och jag vill att ni – återigen såsom individer och såsom grupp – motsvarar denna chans. Rikta era blickar på mänsklighetens behov, fatta min hand (om jag så kan symboliskt uttrycka mig) och gå framåt till större förmåga att påverka och djupare användbarhet.

Alice A. Bailey, *Discipleship in the New Age, Volume Two*, sidorna 81–110.

Noter

Sidan 26

”... utan inbegriper lydnad för själen.” Innan mänskliga individen (monaden i människoriket) nått kausalstadiet, kan han på humanitetsstadiet (högre mentalstadiet), i fysisk inkarnation, bli sporadiskt och kortvarigt medveten i sitt kausalhölje (A.A.B.: ”själen”) och då göra insikter och fatta beslut, som han därefter inte förmår föra ner i fysisk dagsmedvetenhet. A.A.B.:s formulering ”lydnad för själen” är olycklig, eftersom den lätt inger föreställningen att människan (monaden i människoriket) och hennes ”själ” är olika individer, varav den ena, ”själen”, fordrar lydnad av den andra, ”människan”. ”Själen” betyder här ingenting annat än människo-

monadens medvetenhet i kausalhöljet. Dessutom utesluter såväl frihetslagen som aktiveringslagen att någon annan än individen själv fordrar lydnad i något rörande den egna självinitierade medvetenhetsutvecklingen, och detta allra minst i samband med lärjungaskapet.

På motsvarande sätt bör man förklara det som sägs på sidan 29: "... alltifrån den stund er själ beslöt att experimentera, erfara och uttrycka gudomlighet" och på sidan 31: "De kan betraktas såsom frågor lärjungens egen själ ställer honom."

Sidan 28

"... har det visat sig omöjligt för chelaer att klara av det." Chela är ett på hindi brukat ord för lärjunge, elev.

Sidan 30

"Ty ingen av oss lever för sig själv, och ingen dör för sig själv." Bibeln, Paulus' brev till Romarna 14:7.

Intryckets vetenskap avhandlas i Alice A. Baileys bok *Telepathy and the Etheric Vehicle*, sidorna 41–57. Denna bok föreligger i svensk översättning, *Telepati och eterkroppen*, och översättningens motsvarande sidor är 40–52.

Sidan 31

Med "fem betingande strålar" avses de fem strålar eller departementsenergier som styr människans fem energihöljen, nämligen det större kausalhöljet (av Alice A. Bailey ofta kallat "själen"), det mindre kausalhöljet (triadhöljet, av Alice A. Bailey ofta kallat "personligheten"), mentalthöljet, emotionalhöljet och eterhöljet. Mycket ofta styres två av dessa höljen av samma stråle eller departementsenergi.

Sidan 35

"en lärjunge, som aldrig mer skall lämna det". Detta anspelar på det som står i Bibeln, Johannes' uppenbarelse 3:12: "Den som vinner seger, honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mer lämna det." Vad som därmed åsyftas är att lärjungen blivit en i dagsmedvetenheten ständigt medveten och arbetande medlem av sin ashram.

"rent förnuft" är en beteckning för essentialmedvetenheten (46-medvetenheten), buddhi, som Annie Besant införde och även Alice A. Bailey sedan tog i bruk. "Gudomens viljeaspekt" avser den i tredjetriaden (43:4, 44:1 och 45:1) möjliga medvetenheten och energianvändningen.

"Sjålsstråle" betyder det större kausalhöljets strål- eller departementstillhörighet.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på hösten 2024 eller 75 Aqu.
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de s k ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för

bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finansskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr. OBS! Denna bok är nu slutsåld hos oss, men författaren tillika förläggaren Jüri Lina har meddelat oss att han alltjämt har några ytterst få exemplar till försäljning.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som i Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”Ett porträtt med många historier är ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande

kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärds-migranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad "failed state" och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

KVANTITETENS HERRAVÄLDE och tidens tecken. Av René Guénon.

René Guénon (1886–1951), en ledande representant för den s.k. traditionalistiska tankeskolan, utgav år 1945 detta verk, som med rätta betraktas som hans mest betydande. Det är en grundlig och ytterst konsekvent vidräkning med hela den moderna "andan", rättare sagt andefattigheten. Med Guénons egna ord: "... om de som riktigast har bedömt de fel och brister, som vidlåder vår tidsålders mentalitet, i allmänhet intagit en helt negativ hållning eller framträtt endast för att föreslå motåtgärder, som är nära nog betydelselösa och alldeles oförmögna att hejda den på alla områden tilltagande oordningen, är det därför att de saknat kunskapen om verkliga principer alldeles liksom de som tvärtom envisas med att beundra det föregivna 'framåtskridandet' och att bedraga sig själva om dess ödesdigra resultat." Man behöver inte hålla med Guénon om allt han säger, men tillräckligt mycket därav är väl så giltigt för att göra hans verk värt att inte bara läsa utan även studera.

Franska originalets titel: *Le règne de la quantité et les signes des temps*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2019. 296 sidor. Limhäftad med mjuka pärmar, pris: 250 kr. Det finns att få även ett mindre antal exemplar limhäftade med hårda pärmar, pris: 350 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 5/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast

antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se
Alla böcker och skrifter beställes hos Lars Adelskogh under adress:

Lönnvägen 3 A
549 48 Skövde
eller:
adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott; låt oss debitera.